

VYTIS

(The Knight)

WHAT! NO SANTA CLAUS?

'Twas the night before Christmas
when all through the town
The yodeling of Phi Delts had quieted
down,
And most of the boys were asleep
in their beds,
Though visions of half pints still
danced in their heads.
Since their message to Santa was
wired with care,
Each slumbered in peace with the
thought of his share;
One wanted another Rich Heiress to
win,
Another, some cases of Gordon Dry
gin.
'Twas the time for old Santa Claus'
coming around,
When all were awakened by a
hustling sound.
One had flown to the window from
his bed like a flash,
Torn open the curtain and thrown
up the sash,
And quick to his side the rest of
them dived,
Sure that old Santa had safely
arrived.
But instead of the old boy they
expected to find,
'Twas a co-ed who'd forgotten to
pull down her blind.
Their wondering eyes were fixed in
a daze,
And attracted the co-ed with their
steady gaze,
But she called to the boys as she
switched out the light,
"There ain't no Santa Claus coming
tonight."
M. D.

KONNIE'S KORNER

Hope, that everlasting hope that
the future has something better in
store for us, is what enables us to
struggle along day after day in
life. We grow weary and tired, we
become downhearted and sad, yet the
hope of a better day gives courage
and fortitude to carry on. Keep that
blessed hope burning in your heart
for without it there is nothing to
look forward to in life.

— 0 —

The rare bird of this age we live
in is not the extinct Dodo, but the
human being who works diligently
far into the night to advance him-
self. Most of us seek advancement
through contacts with influential
men, or just drift along with the
tide content to be where we find

ourselves instead of making perspira-
tion flow in our effort to get ahead.
Remember that there is always room
at the top if you can demonstrate
by your ability that you belong
there.

— 0 —

Our newly elected politicians will
put their heads together and build
us a new road.

— 0 —

Dėdė Kastukas sako: Love is
blind but the neighbors ain't.

The industrious book agent was
at the door. He was handsome but
very polite. "Knock, knock." (He
rang the bell.)

"Have you a Rudyard Kipling
in you home?" he inquired of the
Cyclopean woman who answered the
door.

"No!" she snapped.

"Or an O. Henry?"

"No!"

"Or a De Maupassant?"

"No!"

"Or an Ingersoll?"

"No, we ain't and what's more,
we don't run a boarding house here.
If you're looking for any of them
fellows, you'd better try that college
around the corner.

Phone Victory 3486

The Bridgeport Knitting Shop

NERIA PLONUS IR STORUS VIL-
NONIUS SVEDERIUS DEL VYRŪ,
MOTERŪ, MERGINŪ ir VAIKŪ

F. Salemonavičia

504 W. 33rd St. Chicago.
Arti Normal Avenue

Atdara Dienomis ir Vakarais.

DR. S. BIEŽIS

PHYSICIAN and SURGEON

OFFICE: 2201 West 22nd Street

Cor. S. Leavitt St. Tel. Canal 6222
Residence: 6640 S. Maplewood Ave.,
Phone Republic 7868—By Appointment
Hours: 1-3, 7-8 P. M. Sun. 10-12 A. M.

Phone Cicero 1260

Dr. A. J. Gussen

LIETUVIS DENTISTAS

Hours: 10 A. M. to 9 P. M.
Sundays by Appointment

4847 WEST 14th STREET
CICERO, ILL.

Telephone Lafayette 5820

Dr. A. J. Paukštys

DENTISTAS—X-RAY

GAS GIVEN

4193 Archer Ave., Chicago.

Telephone Hemlock 0066

Dr. B. J. Rooth

LIETUVIS DENTISTAS

VALANDOS: 9 - 12; 1:30 - 5;
6:30 - 9 v. v.

7054 South Western Avenue

OFISAS ir RES. Tel. Grovehill 0617
Res. 6707 So. Artesian Avenue

DR. J. J. SIMONAITIS

GYDYTOJAS IR CHIRURGAS

2423 West Marquette Road

VALANDOS: 2 - 5 ir 7 - 9 vak.;
Ketv. 9 - 12 ryte.

Office Phone Lafayette 4180

DR. V. C. STEELE

DENTIST

4180 Archer Avenue
Chicago, Ill.

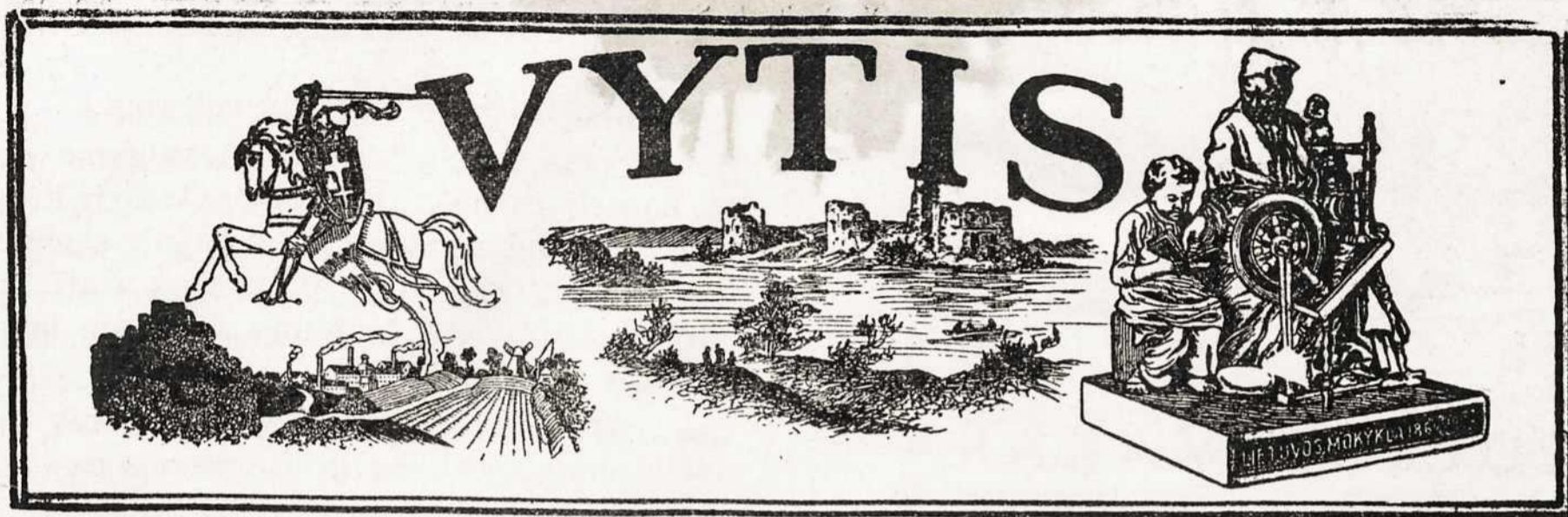
Telefonas Yards 1128

Stanley P. Mažeika

GRABORIUS IR
BALZAMUOTOJAS

Moderniška Kopyčia Dovanai
3319 AUBURN AVENUE

Garsinkitės "Vytyj"

VIENTĒLIS AMERIKOS LIETUVIŲ JAUNIMO LAIKRAŠTIS.

METAI XIV.

GRUODIS-DECEMBER 15 d., 1932 m.

NO. 16, (340)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879, Accepted mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"V Y T I S" (The Knight)

Published Semi-Monthly by Knights of Lithuania (Lietuvos Vyčiai)
SUBSCRIPTION RATES:

Yearly _____ \$3.00
6 Months _____ 1.50
In foreign countries and Chicago yearly _____ 3.50

ADVERTISING RATES ON APPLICATION

Address all communications to:

" V Y T I S "

4736 South Wood Street,

Telephone Lafayette 6298

Chicago, Ill.

" V Y T I S "

Jaunimo dvi-savaitinis laikraštis. Leidžia Lietuvos Vyčiai
PRENUMERATA:

Metams _____ \$3.00
Pusmečiui _____ 1.50
Į Užsienį ir Chicagoj Metams _____ 3.50
Pavieniais Numeriais _____ .15

" V Y T I S "

4736 South Wood Street,

Telephone Lafayette 6298

Chicago, Ill.

SVEIKI SULAUKĘ ŠVENTŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ 1933 NAUJŲ METŲ.

Štai vėl sulaukėme Šventų Kalėdų. Kiek gražių atsiminimų, kiek kilnių minčių jos sukelia mūsų širdyse! Ir tai vis dėl to, kad šis įvykis primena visiems katalikams Išganytojo atėjimą.

Prieš porą tūkstančių metų žmonijoje vyravo kažin koki tai dvasinė netikruma. Visi laukė, kada gi išpildys tas suteiktas Adomui prižadas, kad pasauliui gims Išganytojas. Kai kurie ir vilties nebeteko.

Pasaulis šiandieną pergyvena, beveik tą pačią padėtį, tik iš kito atžvilgio. Dabartiniu laiku mus visus laiko apgaubusi ekonominė netikruma. Nei vienas nedrįsta žengti pirmyn ar pradėti naujo darbo, nes bijosi, kad ateitis gali atnešti naujų ir sunkesnių vargų. Kai kur ir pradėti darbai jau užmirštami... Ir visa rodo, kad mes

praradome pasitikėjimą sau ir savo Sutvėrėjui.

Tik pasižiūrėkime į tą Kalėdų Eglaitę, kuri žiemą, vasarą žaliuoja ir pasimokinime iš jos gražių pavyzdžių. Ar mus slėgtų mūsų dvasios vargai, ar gyvenimo sunki našta, visumet sukaupę savo jėgas dirbkime savo pradėtą darbą iki pabaigos, nes tik per vargus ir pasišventimą, yra atsiekiamas tikslas.

Todel, malonūs Vyčiai, švęsdami tą didžią metinę šventę pasiryškime dirbti su didesne energija ir neleiskime mūsų pradėtiems darbams likti nebaigtais.

Pasistiprinę gražia Šventų Kalėdų nuotaika sukruskime darban.

„Ramybė Jums geros valios žmonėms“

Redakcija.

KŪČIOS VAKARĄ

Mėnesiena. Kieme šalta, žverbla ir tylu. Tik tvora kai kada sutraška nuo šalčio, tai šuo kieme suamsi kartą kitą ir vėl nutyla, tai sniegas sugurgžda einančiam po kojų...

Senė Rambienė stovėjo pas krosnį, poteriavo ir traukė krinkaite šližikus, o mažas anūkėlis, Vikčiukas čia pat stovėjo, prisilaikydamas viena ranka bobutės andaroko, kitos pirštus sukišęs į burną ir pasistiepęs žiūrėjo, kaip bobutė traukydama iš krosnies mėtė į niekotę karštus šližikus.

— Bobule, duok man vieną šližiką, tą mažiuką, mažiuką... — neiškentęs paprašė anūkas.

— Kad karšti jie, anūkėli, apdegsi rankes.

Vaikas paleido andaroką ir užėjo iš kito bobulės šono, kur stovėjo niekotaitė, ir išsitraukė patikusį jam šližiką, bet tasai buvo tikrai karštas. Vikčiukas, pūsdamas pilna burna ant jo, prispaudė rankove šližiką į pilvą, o kita ranka užraitojo marškinaičių sterbelę ir sugriebė ją savo imtinę.

Linksmas, kad gavo šližiką, nubėgo į lovą, kur sėdėjo motutė. Ten pasistojo ant jos kojos plaksno, kurį jam atkišo motutė, kaip ant liepto, užkojo ant lovos, atsigulė pasienij už motutės pečių ir ėmė gardžiai velėti šližiką...

O kieme buvo šalta, žverbla ir tylu; tik tvoros terškino nuo šalčio, bei kur-ne-kur kartą kitą sulojo šuo...

Suviravo durys, ir į pirkia įėjo senas Rambys. Jisai atsinešė glėbį šieno ir padėjo jį ant skobnių. Nusirengęs uždegė lempą, kuri karojo vidury skobnių, ištaisė šieną, kad visur lygu būtų, ir užklojo paklode.

Vikčiukas jau sėdėjo kampe ir stebėjosi, ką čia senelis daro. Kada bobulė atnešė ir pastatė vidury skobnies lėkštę, kurioj gulėjo kelios spalvotos plotkelės, vaikas neiškentė ir paprašė:

— Dieduli, duok man šitą raudoną...

Senė Rambienė sunešė ir sustatė ant suolo visą dvyliką valgymų, kur kiekviena ūkininkė gamino Kūčioms. Buvo čia ir silkės svogūnuos, ir krembliai, ir grucė, ir kisielius, ir šližikai, ir

miešimas, ir daug kitų dar valgymų.

Senis Rambys kiekvieno valgymo atidalino, kąsnelį atlaužė, atkabino šaukštą ir krovė visa į vieną dubinėlį, kur stovėjo gale skobnių ant stalo. Visus valgymus paragavęs statė į tam tikrą skobnių vietą, kaip nuo seniausių laikų tėvų tėvai darydavo.

Anūkėlis jau vėl rymojo skobnių gale ir atsidėjęs stebėjosi, ką gi čia senelis daro.

— Dieduli, kam tu viso kabini į tą mažiuką dubinėlį?

— Gyvulėliams anūkėli. Težino ir jie, kad nūnai Kūčia, — papaiškino Rambys anūkai.

— V. Krevė.

KALĖDŲ RYTA

Lauke buvo tamsu, tamsu...

Žiburys, kurį eidamas nešėsi tėvelis, mėtė ant sniego rausvą šviesą. Mums einant šviesa taip pat bėgte bėgo pirmyn, šokinėdama per griovius, krūmus, medžius, palikdama mūsų užpakalyje ilgus, ilgus šešėlius. O toliau, už rausvo šviesos rato, buvo tamsa. Upelis, kuriame vasarą dažnai maudėmės, kuris tada smarkiai bėgdamas užė, kriokė, šiaudien ledu užsiklojęs tylėjo, lyg nenorėdamas savo triukšmu drumsti Šventosios Nakties tylos. Ir senas vėjo malūnas, ir šilelis taip pat stovėjo tylūs, nejudėdami, lyg melstis pasiruošę žmonės.

Aplinkui buvo tyli naktis. Tik girgždėjo po kojomis sniegas.

Pagaliau įėjome į didįjį kelią. Čia jau buvo matyti daug didelių ir mažų šviesų. Vienos mažos slinko pirmyn palengvėle: tai pėstieji ėjo; kitos didesnės slinko greičiau: tai važiavo važiuotieji; trečios dar didesnės stovėjo vietoje: tai žiburiai iš apylinkės namų. Visi ruošėsi į bažnyčią, Piemenėlių mišių.

Kai atėjome į miestelį, čia taip pat buvo jau nemaža žmonių.

— Dan! — dan! — dan! — iš bokšto palengva, garsiai ir iškilmingai skambėjo varpas.

Pro didelius spalvotus bažnyčios langus šviesa spindėjo, driekėsi ant pašventorėj augančių medžių, ant greta stovinčių apsnigtų namukų. Buvo dar anksti, bet mes su motute nuėjome tiesiog į bažnyčią.

Kaip čia šiandien gražu?! Visai ne taip, kaip paprastą sekmadienį! Aplink buvo lyg kokia prieblanda. Šen ir ten, viršuj sietyne, ar žemiau prie sienų, palengva mirksėdamos degė žvakės. Ties autoriumi aiškia raudona šviesa

spindėjo Amžinoji Ugnelė. Aukštai palubėj ir toli kampuose buvo tamsu. Žmonės stovėjo arba klūpojo ir tylomis meldėsi.

Motutė nusivedė mane per bažnyčią prie šoninio altoriaus. Čia tarp jaunų eglaičių buvo įtaisytas Betlėjaus tvartelis. Viduryje, šieno pridėtos ēdziose, gulėjo Kūdikėlis. Iš šonų stovėjo Šv. Juozapas ir Švenč. Panelė. Dar toliau piemens garbino gimusį Išganytoją. Net gyvuliai ir tie priklaupė, atiduodami garbę.

Tuo tarpu zakristijonas uždegė visitėles žvakes. Bažnyčioj pasidarė šviesu, kaip dieną. Suskambino mažu varpeliu, ir buvo pradėtos pamaldos.

Ak, aš niekad neužmiršiu tų pamaldų! Vargonams gaudžiant, žvakėms skaisčiai šviečiant, visa bažnyčia meldėsi. Buvo taip gražu, kad žodžiais melstis nebegalėjau. Tik stovėjau nė nekrutėdamas, lyg bijodamas savo pajudėjimu paniekinti šventąją valandą. Buvau lyg danguje.

Vargonams užgrojus Kalėdų giesmę, visi žmonės ėmė giedoti:

Sveikas Jėzau gimusis,
Šventas Dievo Kūdiki.
Brangią dieną švęsdami,
Užgimimo Viešpaties
Linksminkimės ir džiaukimės,
Dievui garbę duodami giedokime!...

Giedojo visa bažnyčia, o garsas kilo aukštyn į padanges, sklido tolyn į laukus ir miškus, į kaimus ir miestus, skelbdamas visiems — gimė pasaulio Išganytojas. Vargonai gaudė. Didysis altorius skendo žvakių šviesoje, kunigas, auksuotais rūbais apsitašęs, laikė Piemenėlių mišias.

Vieną giesmę baigę, žmonės pragydo kitą. Šią giesmę mes kaip tik mokykloj mokėmės, tad ėmiau ir aš giedoti su kitais:

— Gul šiandieną, štai ant šieno
Karalaitis iš dangaus,
Sukūrėjas, Atpirkėjas
Nusikaltusio žmogaus...

Kai po visam ėjome namo, aš dar vis jaučiausi lyg tebebūčiau bažnyčioj. Ausyse tebeskambėjo vargonų ir giesmių garsai, akyse tebemirgėjo žvakių šviesa.

— Dievuliau! Kaip gražu Tavo namuose — bažnyčioj, — tariau tada sau ir pasižadėjau kasmet Kalėdų naktį eiti į bažnyčią, į Piemenėlių mišias.

Žiemos Naktis

Ir kas per naktis! Dega žvaigždės aukštai,
Bemirkščioja, tartum, akutės;
Iš užgirio pilnaitis mėnuo antai
Įspindo į langą trobutės.

Šarmotas rytys nebeblaško sniegų,
Tik kvapą užimdamas spaudžia,
Ir pirštais gudriais ant trobelės langų
Žvaigždelėmis verpalą audžia.

O taip nesenai vertė pusnį žiemys
Ir kaukė, kaip liūtas paklydęs...
Bet priešais — rytys, ir žiemys atsargus,
Giliai įsikasęs į sniegą,

Per sieksnį į žemę suleido nagus
Ir, tartum lokys, giliai miega.
Grazumas dangaus! Tarp žvaigždžių įsikirtę
Septyni antai šienpiūviai.

Aukščiau dar šviesiau Grigo ratai apvirę
Ant kelio išgrįsto blaiviai.
O kelias žvaigždžių milijonais nušviestas:
Kur žiūri, vis skaisčios akelės;

Kaip juosta per apvalų dangų ištiesta —
Tai paukščių vadinamas kelias.
Aplinkui nė balso! Tiktai jau vargiai
Bekyšo iš pusnių eglytės;

Tik kartais nuo beržo šarmos garbiniai
Nukrinta, kaip lapas nuvytęs.
O pusnys aplinkui ir žvilga ir spindi.

— Maironis.

Žvaigždutei

Daug žiba padangėj žvaigždučių,
Vilioja šviesa malonia.
Katra gi taip meiliai spindėjo
Motušei bemigdant mane?

Tai ši, va, mažutė grakštutė,
Judri, kaip lašelis rasos,
Meili, kaip seselės akutė,
Gaili, kaip verksmai mūs raudos.

Putinas.

Gul šiandieną jau ant šieno
Atpirkėjas žmonijos...

With Help from Democracy

Most sisters don't dress very carefully for their brothers. But that is because they haven't a brother like mine, and a brother who was arriving home from college that very afternoon and expecting me to meet his train.

So, out of my not-too-pretentious wardrobe, I chose the red beret and the red jacket over the navy wool sport dress, which, together with my brown oxfords, make me look absurdly young for a college senior.

When I reached the South Station, Boston, the guard was writing on a huge blackboard: "Southwestern Limited one hour and forty minutes late." Is there anything more annoying than waiting for a late train?

It was very gloomy and grey outside; so instead of walking back to the shopping district I picked up a magazine, established myself in a comfortable seat in the waiting room, and settled down to read and wait.

But I didn't read. Sitting opposite me was the strangest, most exotic, most — could I say beautiful? — yes, the most beautiful young lady I had ever seen. And yet she wasn't from Hollywood or Broadway. I was sure of that. She wore a sable coat, exquisite beyond all dreams, and under her small hat her raven-black hair was brushed out over her cheeks.

A beautiful face! Her eyes, large, dark-brown—no, blue, — were looking straight at me.

Involuntarily I started to smile. But there was something in her glance that halted my smile. She was lovely, staring at me; yet I knew she was warning me not to notice her. Instinctively I dropped my eyes to my magazine. Then I felt she was leaving. Yes, she had gone out carrying a suitcase.

Romance, I felt, had somehow touched my life and left it. But just as I was reconciling myself to its disappearance, she came back, with a faint but exquisite breath of perfume, and instead of taking her former place opposite me, she sat on the long bench beside me.

There were a few newspapers between us. She seemed absorbed in a book, but though her eyes were fixed upon it and her face showed no sign of emotion, she gave me the impression of being intensely interested in me. Yes... yes... No doubt about it; under the newspapers she was passing something to me.

Only when my hand closed over it was I sure that it was a note. I opened my magazine again and behind its protective pages I unfolded and read the note.

"Please do not speak or recognize me. But you must sell me your red coat and hat. Take this suitcase with you. At once. Go to the ladies' parlor. Put coat and hat in the suitcase. Bring them back. Imperative."

My red coat and beret that had seen at least two seasons' wear! What did this lovely creature in sables want with my old outfit? Yet there was something imperious in the note. Obediently I looked down. Her slim, beautifully slippered foot was pushing in my direction a brand-new, ugly, one-dollar specialty suitcase, certainly out of keeping with the sables—and that carved profile.

I rose, picked up the light and empty suitcase, and with the consciousness that her eyes were piercing my back, went to the parlor. A few minutes later I was back in the waiting room, hatless and coatless, clutching the now slightly heavier bag.

Quietly I seated myself on the bench and put the suitcase between us. Minutes elapsed and she remained engrossed in her book. Then gracefully and noiselessly she arose, picked up the suitcase and traced her way toward the parlor. In hardly a minute a trim, youthful rakish angle, and the long sables now out of sight. My beautiful sophisticate had become a mere child. In her hand still swung the cheap suitcase.

As I watched her, she suddenly veered away, then turned completely about and almost ran toward the train gates. Along the way she managed to pick up a redcap, who relieved her of her suitcase and followed her almost flying feet.

I stood watching her with astonished eyes. Somehow I had expected her to come back to me. Then I glanced over my shoulder.

Not a hundred feet away stood, or rather swirled, a group of excited men. Two bewildered police and a station agent were looking from one gesticulating speaker to another. Hatless still, I moved in their direction.

They were foreign, speaking among themselves a language I had never heard. Two were in uniform; two wore morning clothes. All were in a frenzy of excitement and alarm.

"Surely someone must have seen her," one of them blurted in English, the first English I had heard from them. "Sables, dark, queenly."

The police shook puzzled heads. The station agent protested feebly that he would try the ticket windows again, but that ticket agents seldom noticed what passengers were wearing. Then, in a sudden whirl wind, the group broke up, rushed across the concourse and trailed by the startled police and the distraught agent, made for the train gates.

I followed, breathless. Red beret and coat notwithstanding, they were hot on her trail now.

The guard at the New York gate looked up in surprise at this invasion of the nations.

"No", he said, slowly, "I didn't see any lady in sables. And I'd have noticed her. My wife's plumb crazy about furs. Sure you can go down if you want... No, you can't. No use now. Train pulled out thirty seconds ago."

I stood and watched the group dissolve in a mist of wrath and strange language.

Then I was conscious that a redcap was standing near my elbow. He was smiling at my hatlessness, but his hand gripped the cheap suitcase.

"Yor lady frien' jus' tol' me to give you this case. It's lucky she tol' me you was not wearing no hat, coz she says you was sitting in the waitin' room. She says you was to take charge of this yere case."

Something in his behavior told me that he had just become the possessor of a larger than usual tip, but I added another as generous as I could and took the suitcase in hand.

"Southwestern Limited arriving" read the sign, and I dashed for the gate and the brotherly embrace of Jack.

In the auto, as I threaded through traffic, I told him of my adventure. We ploughed through the heart of the waiting family to my room. On the bed I flung the suitcase and fairly tore it open. Within lay the marvelous sable coat, nothing more.

"Not a note or a sign of who she was", cried Jack disappointedly as I slipped into the coat's luxurious warmth. Snugly I fastened it about me and buried my hands in the pockets.

And pulled out a clipping from a newspaper.

"Princess Sought in Boston," read the headline. "Princess Georgiana, on a visit here, foils her body-guard and escapes, according to a well-established rumor, to marry an American lover. Princess Georgiana was important in the plans of the dictator of Lagrania" (I'm not giving you the name of the real country) "and her marriage was arranged for the coming spring. The princess, extraordinarily beautiful and highly democratic, was said to be opposed heartily to any arranged marriage. The Boston police are helping members of the consular service in their search for the princess known throughout Europe as the Lady of the Sables."

"Princess Georgiana" I gasped, "in my red beret and coat."

"Any my little sis", retorted my brother, "in the sables of the Princess Georgiana".

But I was sitting on the bed, feeling very weak, and just a little overjoyed with the thought that in my clothes the Princess was speeding toward New York and her future American husband.

— N. N.

Beyond The Beatitudes

"Whenever two aces, by some lack of precision,
Come into, or nearly come into, collision,

Each driver assumes an expression of haught
And bawls out the man in the opposite motor;

For the man who discerns that his motor is
smashable
Drops into language both dotty and dashable.

I've heard of Sir Launcelot, Bayard and Sydney,
The Cid, and of many a man of their kidney,

With a "Noblesse oblige", or some similar motto,
But that was before man discovered the auto;

For since that contraption of modern Elijahs
For "Noblesse oblige" read "nobody obliges".

Oh, lives there a man with the prefix of gentle —
Whose driving is what one might call accidental,

And who in the crashing, or shortly thereafter,
Cries out of the wreck in an accent of laughter;

"I say! Let me pay for the damage, old topper;
My driving was solely and wholly improper".

Oh, aye! Every motor is palpably palpable,
But where is the drier who admits he is culpable?

If there be any such, will not somebody hobble him
And buy him laurel before the worms gobble him?

For if any such guy be at large in these latitudes,
I say he's a saint and beyond the Beatitudes!

— Edmund Vance Cooke.

Trust Challenges The Expert

Hubert Farquhar leaned back in his swivel chair and glanced out onto the main banking floor, letting his attention drift from the voice of the efficiency man at his side. The man had repeated the same thing many times, as if by insistence he could convince the president of the Third National of the soundness and cleverness of his arguments. Farquhar was tired of the issue and of the voice of this hateful little man. The old bank held more interest.

It was three o'clock. The big money deposit had just gone down to the Federal Reserve on the armored truck. Late customers still moved up to several of the windows. Farquhar recognized one or two. There was John Allen, of Allen, Holmstead, a firm almost as old as the bank and as reputable. There was the kid messenger from Hawley, Folger.

What a nice old place the Third was! Old-fashioned, with ornate heavily grilled windows, clumsy old money trucks in the cages, outmoded equipment through the different departments. But there was a dignity about the establishment. It had a distinguished board of directors and its financial statement was excellent. It was the old aristocrat of Commercial Street.

Within the coming year they would move into new quarters to celebrate the hundredth anniversary of its charter. The great building now being erected on the Strandway was preparing a superb ground floor to receive the illustrious old banking house. Farquhar was rather sorry when he thought of the old place going. Well, the progress of commerce demanded it. Sentiment couldn't prevail always.

Directly across, in the center of the horseshoe of cages, was the window of Roger Hyde, the young receiving teller in question. Nice chap. Honest and dependable, the president thought, in spite of the slander and the suspicion that were flung at him, in spite of the position that Tansey the efficiency man was spreading.

The irritating voice continued. "There really can be no doubt of his guilt. He was the only man in the cage when the money was delivered. No other person was there up to the time that he settled a thousand off. He showed the six thousand-dollar bills to Hammett in the next cage at the time Morse deposited them. He remarked that it was a handy amount of money for a salesman to turn in. And yet there were only five one-thousand bills there at three o'clock when he tried to balance."

Tansey hesitated as though feeling his way. "You know, Mr. Farquhar, Hyde is under a terrific expense, with his mother in the hospital so long..."

The big man cut him short. "I think we need not go into that. Until I say so, Hyde is not to be considered guilty. I think that will be all for today, Tansey."

With an effort to smother his exasperation, Tansey withdrew. The president, with a feeling of distaste, watched him go. Tansey, with his talk of his humanitarian work, his charities and his interest in young people's welfare, bah! There wasn't a grain of charity or kindness in his whole make-up. He glanced back to Hyde's cage, where he could see the blond head of the teller as he waited on Mr. Allen. Nice manner

the kid had. And what Tansey said was true. He was under a tremendous expense with his mother's illness. Nice boy. Just what could be done to solve the problem of the disappearance of the bill?

There was so much against Hyde. It looked so bad for him. If it had been a ten or even a hundred-dollar bill, you could see how it could be given in change; but it is very rare that a thousand-dollar bill is passed out over the counter. But where could it be? Certainly not in the cage. They had made several thorough searches. There had been no one else in the cage at the time of the bill's disappearance. And Hyde swore his innocence. In spite of the evidence against him, Farquhar was inclined to believe the boy. By tomorrow he would have to make a decision. He would either keep the lad in the cage and face the silent criticism of the bank or he would go against his own judgment, satisfy the bank, and remove Hyde from his post as teller, plunge the boy into disgrace. It was a tough position.

An hour later Farquhar left the bank. His big car, with Jerry Moriarty at the wheel, awaited him. The old chauffeur climbed down nimbly to open the door of the tonneau. The president shook his head.

"If you don't mind, I'll ride in front with you tonight, Jerry. I'd like some of your sage counsel on a difficult problem."

Jerry's ruddy face beamed. "Sure, it's only too delighted I am, Mr. Farquhar. If there's a good thought in my head it's you that's welcome to it."

The car moved smoothly off. The head of the Third National relaxed in the company of this kindly Irishman. Jerry had been with him for thirty years, first as coachman to a pair of handsome boys, then through successive motors to the present select car.

There was a deep, sincere friendship between the two men. A good many times when problems of finance upset Farquhar, he talked them out with Jerry with a feeling of utmost confidence. The old Irishman knew less than nothing about the ways of commerce and markets, but he was shrewd and wise and intensely interested.

So this day the president poured forth the story of Hyde and the dilemma the bank had been forced into, and Moriarty listened intently.

"You say it's the lad in the receiving teller's, Mr. Farquhar? The tall one with the light hair?"

"That's the only, Jerry. Know him?"

"Well, yes and no. He always bows friendly like when I go in. Mr. Tansey hasn't the heart to be nice to the likes of me."

"I can see that. But Hyde is a nice chap. What will I do about it?"

Jerry pondered a while before he spoke. "Well, since you're asking me, I'm makin' so bold as to offer a suggestion, Now Mr. Farquhar, you're not a Catholic; so you wouldn't be in way to see the lad as I do. Sure, he has no loud talk about his charities and his religion like that mean wan, Tansey, but every morning for the last month the boy has been at the altar rail at communion. And a lad with the mortal sin of theft on his soul wouldn't be there. I can promise you that, Mr. Farquhar."

Hubert Farquhar smiled. The first genuine smile in weeks. "Jerry, as far as I'm concerned the boy is innocent. I'm very, very grateful to you, old friend."

"Sure, it's nothing at all, at all. 'Tis a grand thing to be able to help a body in trouble."

It never occurred to the head of the bank to doubt the old chauffeur. Jerry Moriarty was a reliable soul who would give his life rather than lie. Hyde was told the next morning that he was to keep his job and the banking force was warned to drop the subject. Tansey had opened his smug mouth to protest, but the president turned on him before he could form the words.

"The subject has been dropped, Mr. Tansey. You will kindly respect my wishes in the matter."

And so the old routine of the bank was resumed and the mystery of the lost bill remained unsolved.

The big building on the Strandway neared completion. The old place was being dismantled. On Thursday the bank would officially move. Armored trucks with motorcycle escorts of police would make flying trips to transfer millions of dollars' worth of securities and cash to the new quarters. On Wednesday the old equipment of the bank was overhauled. Some of the equipment could be exchanged for modern material. The rest was destroyed.

Farquhar personally inspected the operations. It was a painful ordeal. He saw the old-type cash drawers go, the old bookkeeping ledgers stored away in favor of the new machines. He was there when they ripped apart the clumsy tin trucks that held the receiving and paying tellers' cash. For years and years they had been rolled into the vault each night and rolled back to their places beneath the tellers' windows the following morning. Good old soldiers, but so unwieldy, dilapidated.

Two had been disposed of. They were now working on the receiving truck. Tansey was there directing as usual. Hyde stood by and Farquhar watched as the men pulled out the drawers and opened the huge frame.

The back wall of the truck had separated. Two sheets of tin gaped at the top. The men ripped them apart. They split with a deafening sound, to the very bottom. And there, where it had slipped back from the rear of the drawer of the truck, between the severed sheets of tin, fresh and uncreased after its months of safekeeping, lay a crisp, green one-thousand-dollar bill.

— N. N.

A GOOD CONSCIENCE.

I care not for the public eye
Or million-night seeing sky
As long as deep within my soul
I feel a peaceful conscience, full control.

— Plytaitis.

Šeimos Gydytojo Svarba

Rašo Dr. Aleksandras J. Jovaišas

Klysta ligonis, kuris, turėdamas taip vadinamą šeimynos gydytoją ir žinodamas, kad gydytojas yra teisingas, doras ir atsakantis profesionalas, nepaveda į jo rankas sveikatos apsaugojimo, bet įtiki į svetimus dievaičius.

Dažnai kiekvienam gydytojui panašūs atsitikimai tenka matyti. — Šešios savaitės atgal — sako ligonis, — pagavau šaltį. Pradėjau sausai kosėti. Gėriau karštos arbatos, kaitinausi vanoj, ėmiau aspirin, bet nieko negelbėjo. Dabar greitai pailstu.

Gydytojas padaro tyrinėjimą. Pabaigęs sako:

— Tamsta turi širdies ligą. Širdis labai nusilpusi ir nebedirba reguliariai. Turi labai ramiai užsi-laikyti ir vartoti vaistus, jeigu nori apsisaugoti nuo didelės nelaimės.

— Negalimas dalykas, kad tai būtų širdies liga! — sako ligonis. — Per visą gyvenimą sunkiai dirbau, niekad nesirgau. Duok vaistų nuo šalčio.

Parėjo namo neklauso gydytojo įsakymų. Jaučiasi silpnėjęs.

— Važiuosiu pas profesorį, — sako ligonis.

Jo nuomone, profesorius, tai yra svetimtautis gydytojas, kuris savo statusą stebūklingu žmogum. Jam išgydyti neišgydomas ligas tai kaip niekas. Tikrai reikia turėti pinigų. Be pinigų nėra nei stebūklų!

„Profesorius“ savo ofise padaro visus laboratorijos ir X-spindulių paveikslus, ar tai reikalingi ar ne, už kuriuos žmogelis noroms — nenoroms turi užmokėti didelę pinigų sumą, nes iš to „profesorius“ taipgi pelną semia. Pasako ligoniui, kad liga išgydoma, ir tik jisai tegalys išgydyti.

Ligonis sutinka gydytis pas „profesorių“, sakydamas:

— Tiek jau pinigų išleides, turiu bandyti toliau.

Pabaigia savo sutaupytus pinigus, sveikata neina geryn. „Profesorius“, negaudamas užmokesčio, atsisako toliau gydyti. Žmogelis, netekęs pinigų ir sveikatos, nustoja vilties pasveikti ir nebesigydo. Tokiu būdu užtesęs ligą, dėl netinkamo gydymo, ne tik pats pakliūva į didelę nelaimę, bet sukelia didelį ekonomišką vargą sau ir savo šeimynai.

Daug tokių ir panašių atsitikimų būna mūsų tautiečių tarpe.

Šeimynos gydytojas niekad neatsisako gelbėti ligonį. Jam svarbiau, kad ligonis sveikatą atgautų, negu ligonio turtas. Jisai atjaučia žmogaus ekonomišką padėtį; jisai nežada stebūklų, bet apsiima sąžiniškai gydyti ir, jeigu ligonio padėjimas yra toks, kad reikalas yra kreiptis pas tokios ligos specialistą, tai jis šeimynos gydytojas, niekad neatsisako tai padaryti ir šaukia tokį gydytoją, kuris yra pripažintas visų gydytojų, kaip specialistas ir kuris duoda teisingą patarnavimą.

Kyla klausimas: — Kas per skirtumas tarpe taip vadinamo profesoriaus ir specialisto?

Skirtumas yra didelis.

Profesorius, tai yra garbės titulas, kuris yra duodamas bile kokios rūšies universiteto mokytojui, kuris yra pasižymėjęs mokslu, mokytojavimu.

Iš to lengva suprasti, kad šiokis-tokis svetimtautis „daktarėlis“, kuris per laikraščius arba asmeniškai gar-

sinasi „profesorium“, apgaudinėja visuomenę, kad ją išnaudotų. Aišku, kad toks „daktarėlis“, negali teisingai patarnauti savo pacientams. Jisai yra parazitas, kuris naudojasi žmogaus nelaime ir jo sunkiai uždirbtu skatiku.

Specialistas tai yra žmogus, baigęs bendrą medicinos mokslą ir gavęs liūdijimus, arba diplomą, iš pripažinto universiteto, nusiskiria mokslo šaką ir mokinasi joje tol, kol tampa pripažintas kaip visiškai žinantis tą mokslo šaką ir gauna tam tikrus paliūdijimus iš pripažinto universiteto. Toks studijavimas vadinasi „Postgraduate Study“ ir ima daug laiko ir lėšų, nes tarpe gydytojų yra pripažinta, kad norinti tapti aukščiausios rūšies specialistu, reikia ne tik studijuoti Amerikoje, bet kartais kelis metus ir Europoje. Iš to matome, kad nelengva yra tapti specialistu. Ir tas, kuris tampa specialistu, yra žmogus gerbiamas, ir pripažintas, ne tik gydytoju, bet ir visų apsišvietusių žmonių. Jis užima garbingą vietą, ne tik savo profesijoje, bet ir universitetuose, kaip mokytojas. Toks žmogus niekad nesigarsina per laikraščius, arba asmeniškai, kaip „profesorius“. Jo nuveikti darbai garsina jį.

Tat, jeigu šeimynos gydytojas permato, kad ligonis yra pavojingam padėjime ir numato reikalą kreiptis prie specialisto, jisai šaukia tokį profesionalą, kuris yra tos vienos ligos specialistas, bet ne „profesorius“, kuris visas ligas pagydo, neatsižvelgdamas, ar jos pagydomos ar ne, bile tik ligonis dar turi pinigų.

Gerbiamieji tautiečiai! Saugokitės išnaudotojų ir pasitarkite su savo šeimynos gydytoju sveikatos reikale.

Gerb. p. A. Lapinskui

Vyčių Centro Pirmininkui,

Chicago, Illinois

Gruodžio mėn. 3 d., 1932 m.

Gerbiamasai Pone Pirmininke:

Turėdamas pilnai ir išimtinai pasišvęsti mokslui nerandu galimybės aktyviau dalyvauti visuomeninėj darbuotėj. Del to priseina man pasitraukti iš Vyčių Centro Valdybos. Sunku ir skaudu skirtis su tais, su kuriais per keletą pastutinių metų sutartinai ir taikingai, bendrai dirbau, ir kuriuos per tą laiką visados gerbiau, mylėjau ir pagal supratimo rėmiau. Persiskyrimo sunkumą lengvina ta aplinkybė, kad ir be manęs Centro Valdyboj dar pasilieka du dvasiškiu, jaunesniu už mane ir energingesniu: gerb. kun. A. Valančius (kaipo Dvasios Vadas, ir gerb. kun. Al. Baltutis, kaipo Spaustuvės direktorius, o atsimenu tokius laikus, kada be manęs jokio kito kunigo veikiančioj Centro Valdyboj nebuvo.

Linkėdamas Vyčių Organizacijai ir Centro Valdybai, o ypač Tamstai gerb. Pirmininke pilno pasisekimo jūsų darbuotėj, pasilieku Jūsų draugas Kristuje ir Organizacijoje,

KUN. M. URBANAVIČIUS, M. I. C.

Šv. Kazimiero Akademijos Kapelionas.

P. S. — Centro Valdyba savo vėliausiame posėdyje nerado galimybės priimti kun. M. Urbanavičiaus rezignacijos ir prašė jį pasilikti kaipo spaustuvės direktorių, vienok Centras sutiko atleisti kun. M. Urbanavičių iš literatinės komisijos.

AMERIKOS KATALIKŲ VIENYBĖ

(A. L. R. K. Federacijos Reikalai)

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Ill.

KALĖDOS IR MUSŲ VEIKIMAS.

A. L. R. K. Federacijos Centras nuoširdžiai sveikina skyrius, narius, prie Federacijos priklausančias organizacijas ir draugijas, katalikų veikėjus ir savo prietelius su Šventomis Kalėdomis!

Susipratusieji, veikiantieji ir organizuotieji katalikai labai gerai supranta, ką reiškia ta brangi šventė, kurią visas pasaulis taip iškilmingai mini.

Kristus, atėjęs į pasaulį, atnešė ramybę geros valios žmonėms, laisvę pavergtiems, pagalbą pavargusiems, suraminimą nuskriaustiems, viltį ir amžiną išganymą į Jį įtikėjusiems. Gimė kaipo beturtis, dirbo ir pasišventė žmonijos gerovei, mokino, gydė, stebūklus darė, užtarė. Bet žmonės ne visi Kristų suprato, ne visi Jo klausė, pagaliau Jį kankino ir prie kryžiaus prikėlė.

Savo darbais ir gyvenimu Kristus parodė, kad tas kelias, kuris veda prie išganymo, yra su kliūtimis, sunkus. Tuo pačiu jis perspėjo visus tuos, kurie eis Jo išganingais keliais, susilauks kliūčių, kentėjimų, persekiojimų, kad jų piktos valios žmonės neapkęs.

Kad vesti žmones prie išganymo, Kristus paliko Bažnyčią, savo įpėdinį popiežių, paliko tobuliausią žemėje organizaciją. Toji organizacija veikė per du tūkstančius metų ir visais amžiais ji susilaukė didžiausių persekiojimų. Milijonai krikščionių savo galvas paguldė begindami tikėjimą, bekovodami už Kristaus idealus, bevesdami žmones prie išganymo. Toji kova ir dabar eina. Bažnyčia tai vienur, tai kitur persekiojama, tikintiesiems atimamos teisės, katalikų vadai kankinami, katalikiškajam veikimui didžiausios kilūtys yra statomos. Del to Kristaus Įpėdinis — Popiežius, matydamas, kad sunki bus kova, jei vyskupams ir kunigams į pagalbą neateis pasaulininkai, jei nebus sudarytas bendras katalikų frontas gynimui Kristaus įsteigtos Bažnyčios. Del to kiekviena proga mums yra primenama imtis katalikiškosios akcijos, dirbti apaštalavimo darbą.

A. L. R. K. Federacija yra katalikiškosios akcijos šakelė. Ji turi ir šio krašto vyskupų pritarimą ir užgyrimą. Darbo yra daug. Kad jį pasekmingai dirbti, reikia geros organizacijos, vadų ir darbininkų. Per šias Kalėdas reikia paprašyti Kudikėlio Jėzaus, kad jis sustiprintų mūsų jėgas, prie mūsų veikimo daugiau žmonių pritrauktų, kad mūsų veikėjams duotų daugiau energijos ir ištvermės nenuilstančiai dirbti tuos darbus, kuriuos pats Kristus nurodė dirbti.

Šios Kalėdos teatneša į visų mūsų namus ramybę, vilties, naujų džiaugsmų ir laimės. Tie visi dalykai atsiekami yra sunkiu darbu ir kova. Kovą laimėsime ir gerovės susilauksime, jei gyvensime, dirbsime ir kovosime griežtai laikydamiesi Kristaus nurodymų.

Kalėdos ir Labdarybė.

Kristus mylėjo mažutėlius, užstojo už nuskriaustus, gelbėjo pavargėlius. Kadangi dabar mes gyvename tokiais laikais, kuriuose yra daug nuskriaustųjų, pavargėlių, našlaičių, tad visų pasiturinčiųjų žmonių yra švenčiausia pareiga jais rūpintis. Nesutiktų su

Kristaus dvasia, šventės būtų be prasmės ir liūdnos, jei, žinodami savo artimo vargus, neitumėm jam į pagalbą, leistumėm badauti ir kentėti, jei nors trupinėlio nuo savo stalo vargstantiems nepaskirtumėm. Žinodami, kad visose mūsų kolonijose yra vargo prispaustų žmonių, kurie ir per Šventas Kalėdas linksmos valandėlės nematys, pasirūpinkime jų sušelpimu, nors per šventes padarykime juos laimingais. Daug išbadėjusių ir išblyškusių vaikučių ne tik dovanėlių negaus, bet ir pavalgyti sočiai neturės ko. Turėkime tai galvoje ir pasirūpinkime, kad neliktų nė vieno lietuvių vaikučio nepavalgydinto, nesušelpto. Visos mūsų draugijos, ir atskiri asmens tam šventam labdarybės reikalui te nesigailėkime paskirtį dalį to, ką yra uždirbę ir sutaupe. Susilaikykime nuo pirkimo bereikalingų, netikslų dovanų turtingesniems, bet tą dalį paskirkime vargstantiems savo tautiečiams.

Jo Ekscelencija Vyskupas P. Būčys.

A. L. R. K. Federacijos Centras džiaugiasi galėdami pasveikinti į Ameriką atvykusį J. E. Vyskupą Petrą Būčį, M. I. C. Vyskupas Būčys ilgoką yra su mumis Amerikoje gyvenęs, su mumis drauge dirbęs ir vadovavęs. Jis yra buvęs Federacijos pirmininku. Pirmininkaudamas į mūsų organizaciją įnešė daug gyvumo ir naujų pagerinimų, kuriais ir šiandien naudojames. Kaip Vyskupo Petro asmuo, jo nueikti darbai mums yra brangūs taip pat ir Popiežiaus jam uždėtos pareigos mums yra artimos. Taigi, sveikiname brangų svetį ir linkime geriausio pasisekimo sunkiuose jo darbuose! Mylimo Vyskupo — Veikėjo atsilankymas mums duos akstino dar didesniu uolumu dirbti tuos darbus, kuriuos jis su virš 40 metų dirbo su didžiausiu pasišventimu.

A. L. R. K. Federacijos Sekretorijatas.

MARQUETTE PARK, Council 112.

The Marquette Council 112 wishes to announce its Annual Dance and X-mas Party on Christmas Day — Deember 25, 1932, at the Nativity Hall — 68th and So. Washtenaw Ave. Everyone is cordially invited to spend an entertaining evening.

— Committee.

PRIDE

Deep graves are full,
Of men who died.
When they fell from the cliffs
Of their own pride!

— Anthony F. Klinkner.

IŠ VYČIŲ GYVENIMO

CLEVELAND, OHIO, 25 Kuopa.

Iš Kuopos Susirinkimo.

Spalių 31 d. liet. svet. Liet. Vyčių 25 kp. surengė maskaradinius šokius, kurie nusisekė stebėtinai gerai. Gražiausiai ir įdomiausiai pasirėdžiusiems šokiuose rengimo komisija suteikė dovanas, kurias išdalino kuopos pirmininkas J. Luiza. Šokių metu daugiausiai juokų pridarė mūsų kuopos juokdarys P. Luiza. Kas jo nematė, tas nesijuokė o kas jį pastebėjo, tas negalėjo išsilaikyti iš juoko, kad ir kažin kaip būtų norėjęs. Tai tikras buvo Sravizrolas!

Šių šokių rengimo komisija susidėjo iš vienu 25 kp. veikėjų merginų. Štai ir jos: A. Salaševičiūtės, Ag. Kiveriutės, M. Jaudegiutės, L. Braziutės ir A. Rakauskaitės. Buvo matyti, kad kp. pelno liks gana gražaus.

Lapkr. 13 d. liet. svet., Liet. Vyčių 25 kp. perstatė scenoje vieną iš įžymiausių veikalų „Sąžinė“, penkių aktų tragediją, Griniaus parašytą.

Programo metu žmonių buvo atsilankę neperskaitlingiausiai, bet ant šokių prisirinko gana daug jaunimo.

Sekanti asmenys dalyvavo „Sąžinėje“: Kvintelis — V. Žitkus, jo žmona — St. Šalkauskaitė, jų sūnus Romualdas — J. Braziukas 18 metų, vėliaus šią rolę vaidino — A. Mačiokas; duktė Klara — A. Salaševičiūtė, jos mylimasis, Albertas — P. Mačėnas, Sąžinė — V. Mačiokienė, Rotenbergas — J. Sadauskas, Knirša — M. Žitkus, Amerdi — A. Vilkaitis, Braušteinis — P. Luiza, Bražinskienė — A. Grigalevičiūtė, — Morta — Izab. Lukaševičiūtė, Kareiviai — St. Cirkelis ir St. Kulbickas.

Visi lošėjai savo roles atliko, kaip tikri artistai, ypatingai A. Mačiokas ir A. Salaševičiūtė, kurie turėjo ilgiausias ir įžymiausias roles. Žmonės jų vaidinimu negalėjo atsigerėti. Žiūrinčiam išrodė, kad pastaruoju artistu nelošė tų rolių, bet jose gyveno. Tikrai jiedu nusipelno didžiausį garbės vainiką už tokį savo vaidinimą, kurio clevelandiečiai liet. ilgai nepamirš.

Toliaus yra pažymėtini šie: „Rotenbergas“, kuris savo žiauriais žodžiais ir biauriu pašiepimu, tikrai užsitraukė ant savęs publikos neapykantą už jo niekšišką pasieligimą su ramiais žmonėmis; „Kvinlelis“ irgi labai puikiai nudavė pasiturintį ūkininką, kaip kalboje, taip visuose judėjimuose. „Albertas“ visai tipiškai nudavė redaktorių — inteligentą. Jaunasis „Romualdas“ labai žmones sužavėjo savo tėvelių gražiąja kalba ir visais judėjimais, ypač kada jis atsiklaupė ir sudėjęs gražiai savo mažutes rankes ant krūtinės ir aukštyn pakėlęs akutes, tarė: „Ačiū Tau, Dievuli, kad Tu man davei gerą mamytę!“ Šiuo jo išsireiškimu tikrai buvo publika sužavėta. „Knirša“ ir „Amerdi“ visai buvo panašūs į tuos žiauriuosius revoliucionierius.

Tarpe aktų, scenerijos permainymo metu: D. Salaševičiūtė, C. Žitkiūtė ir F. Kančiūtė labai gražiai ir žavėjančiai sudainavo kelis duetus ir po kiekvieno jų sudainavimu publika atšaukė jas pakartoti. Joms akompanistė buvo p-lė A. Sadauskaitė.

Taip pat gerb. J. Rakauskas, didelis Vyčių užtarėjas, pasakė trumpą agitatyvišką prakalbėlę. Kalba visiems patiko. Vakaro vedėju buvo J. Luiza, kuopos pirmininkas.

Lapkričio 14 d., liet. svet., atsibuvo Simano Daukanto kuopos mėnesinis susirinkimas. Jis buvo vedamas paprastoje tvarkoje.

Pirmiausiai buvo išsklaustyti įvairių komisijų pranešimai, kaip tai iš maskaradinių šokių. Šį raportą išdavė vyte Ag. Kiveriūtė, pranešdama, kad pelno uždirbta arti \$25.00. Kuopa komisijai iškėlė karštas katuotes už jos tokį puikų pasidarbavimą. O Jurgį Traškauską kuopa apdovanojo didžiausiomis ovacijomis kaipo policistą, kuris maskaradiniuose šokiuose prižiūrėjo tvarkos ir nė cento neėmė iš savo kp. S. D. kuopa džiaugiasi ir didžiuojasi, kad savo tarpe turi ne tik įžymiausias clevelandiečių liet. scenos mėgėjus, pianistus, dainininkus, kumštinkus, visuomenės veikėjų, bet dabar susilaukė ir vieno policisto — Jurgio Traškausko asmenyje!

Nutarta vėl rengti didelius šokius. Šiam darbui susidarė komisija iš sekančių kuopos veikėjų: Ag. Kiveriūtės, A. Salaševičiūtės, A. Rakauskaitės, M. Jaudegiutės ir Izab. Lukaševičiūtės. Parinkti dieną del šokių ir abelnai visą darbą paliko komisijai.

Nutarta daryti laimėjimas penkių dolerių auksu. Šiam darbui komisija susidarė iš šių asmenų: J. Luizos ir V. Krasausko.

Nutarta priešais užgavėnias rengti didelį vakarą su perstatytmu. Visą darbą paliko teatrališkai komisijai.

Kaip paprastai, taip ir ši kartą buvo spyčiuukas, kurį teikėsi pasakyti jauna vyte — A. Sadauskaitė, anglų kalboje. Del sekančio susirinkimo — priešmetinio tapo išrinkti šie nariai: A. Salaševičiūtė ir P. Simonaitis.

Šis susirinkimas buvo gyvas ir skaitlingas ne tik senais nariais, bet net keli buvo atėję prisirašyti prie kuopos ir nauji nariai. Be abejonės, kitas susirinkimas dar bus skaitlingesnis ir gyvesnis, nes tai bus priešmetinis, kuriame bus renkama del ateinančių metų 1933 kuopos nauja valdyba.

Apie naują valdybą ir ateities planus turėsite progos pasiskaityti ateinančiame numery. Patartina nariams užsimokėti savo užsilikusias duokles, o kartu pakviesti savo draugus į mūsų susirinkimus.

— Senelio Sūnus.

DAYTON, OHIO, 196-ta Kuopa.

Kuopos susirinkimas įvykęs Lapkričio mėn. 7 d. buvo vienas gyviausių ir pasekmingiausių nuo kuopos įsisteigimo.

Atletikos Direktorius Galdikas pranešė, kad yra gauta Foresters' Hall del „Basketball“ žaidimų, kurie bus laikomi kas ketvirtadieniais nuo pradžios Gruodžio mėn. su įvairiomis vietinėmis kamandomis. Praktikai prasidės už kokios savaitės.

Yra laikomi praktikai del lošimo operetės „Apkalba ir Meilė“. Buvo manoma perstatyti šį veikalą Lapkričio mėn., bet del geresnio prisirengimo ir kitų priežasčių, perstatymas atidėtas iki po advento.

Raportas Halloween šokio laikyto Spalio 22 parodė, kad pelno kuopai atliko keli doleriai.

Lapkričio 23 buvo ekstra susirinkimas „Basketball“ reikalais.

Įstojo į kuopą 2 nauji nariai, Juozas ir Antanas Augaitis.

BROOKLYN, N. Y. Council 41.

On Sunday, November 6, 1932 the members of the "Vytauto Council", received Holy Communion, at the Annunciation Church at the eight o'clock mass. Later they breakfasted at their club-room where Rev. Kartavičius participated on this occasion, and gave the members some spiritual advice. He also contributed ten dollars towards the benefit of the club. (It seems that Rev. Kartavičius is going to be a great help in our future activities.) Pres. Amaitis, Vice-Pres. Mažeika and Treas. Grigalis made remarkable speeches concerning the club's welfare. Larry Matukas created an uproar among the members when he impersonated Henry Burbig, the famous radio comedian.

James Grigalis was re-elected manager of the Knights basketball team, due chiefly to the splendid manner in which he handled the team the previous year. The team recently played the Young Mens Hebrew Ass'n. of Brooklyn. During the entire game both teams were scoring evenly, until the last few minutes of play our boys were defeated by a final score of 35 to 25.

— J. M.

ROCHESTER, N. Y. Council 93

Council 93 has outdone itself in the matter of activities again. Every member makes it his or her duty to be active with the success of the Club foremost in mind. We hope our members will always keep giving the same support that they have in the past.

On November 5, our Club held a Masquerade Dance at the Church hall. Thanks to the hard work of our Committee headed by Parks and Collins our first venture in this field proved to be very successful both socially and financially. We wish to thank the Committee sincerely for the efforts they spent in making this dance a success.

In the early part of next month, Dec. 4 to be exact the Club will stage a two act comedy entitled „Žentai iš Amerikos“ along with other short comedy features.

For the past month our able Cast composed of Milly Parks, Florence Brown, Joan Gudell, Joe Stevens, Al. Remington, and Frank Parks, under the direction of Frank Jurlen, have been rehearsing very diligently and with very good results.

Rumors however, have reached our ears that Joe Stevens and Frank Parks have threatened to quit the play unless the usual "valstybinė" is served instead of water during the course of the play. We are sure that Director Jurlen will solve the problem.

We also heard, that a certain touring car with cans, pots, and pans acquired from nearby dumps and attached to the car with a borrowed clothes line, was parading up and down Main St. on Election Night. Through sleuting we found that the culprits were F. Collins, A. Shukis, P. Pikunas, F. Jurlen, J. Franklyn,

F. Parks and P. Slicks.

It's much harder to get inside dope about girls as they evidently know how to hide their action much better, but we will persevere and try to have some good scandal in the next issue about girls.

Our boys have started Basketball practice and judging from the material on hand we ought to have a good team. We will all strive to encourage the team by attending their games and cheering them on to victory and old "Alma Mama".

— "Four Horsemen"

SOUTH WORCESTER, MASS. Council 116

We wonder why some of these married men don't bring their wives around with them at the meetings. Are they afraid that the wives still have admirers?

Here's a good will for some of you married men to leave your beloved wives and good friends:

To my wife I leave her lover and the knowledge that I wasn't the fool that she thought I was.

To my son I leave the pleasure of earning a living. For thirty odd years he thought the pleasure was mine. He was mistaken.

To my daughter I leave \$100,000. She will need it. The only good piece of business her husband ever did was to marry her.

To my valet I leave the clothes that he has been stealing from me regularly for the past ten years. Also the fur coat that he wore last winter when I was in Palm Beach.

To my chauffeur I leave my cars. He almost ruined them and I want him to have the satisfaction of finishing the job.

To my partner I leave the suggestion that he take some other clever man in with him at once if he expects to do any business.

— V. M.

KNIGHT LIFE IN DETROIT COUNCIL)

Your old friend with the long flowing moustache is knocking at your door. Beware BEWARE BEWARE! Lock your doors and windows, pull down the shades and put the children under cover then crawl under the kitchen sink and listen:

Far away in the little city of Detroit, tucked away in the valley of the four hundred liquor palaces, a meeting was to be held. Where? Listen—

A dim gas light was the only light four (for)

THE GOOD OLD DAYS...

miles. The sound of the boats and Big Ben slowly tolling away the hours, seemed to have made our task a perilous one. We made our way quickly, cautiously and quietly about the streets until we came to what looked to us like an abandoned water front dive. Two short knocks on the iron door slowly brought the grinning smile showing the big yellow teeth (tobacco stains) of the keeper of the doors. We were at once led down several flights of stairs which groaned under our weight. Another iron door mysteriously but slowly swung open and we were in the ante chamber. Suspiciously the guards eyed us up and down and one by one they began to nod their heads. And then then then our hearts came to a standstill when the last door was about to be opened. The keeper of the doors slowly took out his keys and fitted an enormous key to the lock. The door at once swung open.

WHAT LAY BEHIND THIS DOOR?

An election meeting called to order by Victor our former and future council president. We are sorry to say that our faithful secretary Victoria Svelniute is planning a trip to her home. But we still have Helen S. and J. S. as our financial secretaries. Julia Adams will occupy the secretary's chair. Here's wishing the officers a lot of luck.

After the interesting meeting bunco was played and refreshments were served.

Now my scared audience, you may get up from your cramped positions under the sink and breathe freely again until next month when I shall return with the next episode of the thrilling mystery drama entitled "The Iron Door". So beware of the man with the long flowing moustaches who wears a dark robe and calls himself "The Mystery Man."
— Junior.

MARQUETTE K of L 112

On Tuesday, December 6, the annual election of officers took place in the Marquette Council. To lead the council for the coming year Anthony Miskinis was chosen as president with Anna Sloksnaitis and John Stulgis assisting as vice-presidents. The minutes are to be recorded by Miss Bernice Paliliunas. A reliable and loyal member Bruno Krivickas is our treasurer. The important position of Financial Secretary will be filled by Frank Snekutis assisted by June Lobick. The men's athletics will be directed by Jack Juozaitis and Peter Beinoris with Bernice Yudis and Frances Balzekas taking care of the women's athletics. Our dramatics should have a big season with Katherine Lobick and Emily Prosevicius directing. A strong man, Walter Yudis, is the Sargeant at Arms, and one of the smallest men Steve Saulinskas the assistant bouncer who will quiet the girls. To check your attendance and punch your cards, Anthony Shimkus was chosen. The correspondents and auditors as yet are to be elected.

The new officers wish to invite everyone to have a great time and exchange Christmas greetings at the Annual Dance and X-mas Party on December 25th in the Nativity hall. If Santy doesn't visit you Christmas eve come to the dance and tell him about it — he'll be there.
A. M.

HOMESTEAD, PA.

Scene: Living Room in the home of Joseph Bulevičius.

Only a soft, caressing voice could be heard. Someone was reading. Words beautiful, poetic, dreamy words — floated out in the air! A group of enraptured listeners surrounded the reader. Occasionally he was interrupted and asked to interpret a word or two, but usually quietude prevailed. The eager faces turned toward the reader and the very close attention paid by all present made the reading of "Dailininkas Rauba" a most advantageous interim of time.

Thus the classes in the instruction of the Lithuanian language started.

— 0 —

Council 11, under the leadership of Joseph Bulevičius has ventured into a new and interesting field of activity. Every other Sunday evening classes are conducted for the teaching of the Lithuanian language, its history, and everything pertaining to Lithuania. K. of L. members and their friends are invited to be present. To many of us who have not had the opportunity to attend a Lithuanian school, the movement is a most welcome one.

The first of these meetings was held on Sunday evening, October 16th, at the home of Joseph Bulevičius. About fifteen members were in attendance. The enthusiasm and the fine spirit of cooperation that were shown by all present inspired everyone to do his best. The evening was a huge success!

Though the reading of "Dailininkas Rauba" was a beautifully solemn occasion, the meeting was not without quips and merrymaking. Wherever you see the personages of Anthony Lesutis and William Ambrose, things are bound to happen. We missed Stanley Maloney!

After the reading lesson and a general discussion of various Lithuanian words, the group turned musical and Lithuanian songs were sung by all until 'way after midnight.

"Good-night", said everyone to each other, "see you at the next class meeting."

— 0 —

BILL K.: (At the first meeting of the Lithuanian class) Now, Julia, for every word that is spoken in English, a fine of one cent must be paid.

JULIA L.: Oh gee! And I only brought three dollars with me!

WILLIAM A.: Well.....I suppose I have nothing to say!

TONY L.: Why?

WILLIAM A.: I have only 15c.

— Council 11.

He who has a good son-in-law has found a son; but he who has a bad one has lost a daughter.

—Racine.

— 0 —

The real object of education is to give children resources that will endure as long as life endures.

—Sidney Smith.

— 0 —

Tears of joy are the dew in which the sun of righteousness is mirrored.

J. Spilmann S. J.

DU JAUNI JŪRININKAI

1. Išsirengimas.

Rošerforto mieste (Prancūzijoje) gyveno našlė Šarlot Grožan. Jos sūnus Paulius, 15 metų vaikas, buvo jūrininkas. 1798 m. kovo mėn. 21 d. našlė savo sūneliui pagamino ypatingai skanūs pusryčius, nes jis rengėsi į tolimą kelionę. Pauliui pradėjus valgyti, našlė tarė: „Prisivalgyk gerai. Laive taip skaniai negausi.“

„Taip, mama“, atsakė jai Paulius, „jūrininkai kiaušinių ir tokios skanios sriubos negauna, bet badauti mums irgi nereikia. Mamyte, pridėk mano skrynelę geriausių obuolių. Aš tau už tai būsiu labai dėkingas.“

„Gerai, mano vaikeli! Bet už tai turi prizadėti, kad kiekvieną rytą ir vakarą dievotai melsies. Tiesa, Prancūzijoje dabar ne mada taip daryti, bet tau nepridera ta mada sekti. Maloniai elgkis su kunigais, kurie jūsų laivu bus siunčiami į Kene.“

„Viskas bus gerai mamyte. Tu galėsi įsitikinti, kad mūsų kapitonas su jais gražiai pasielgs. Bet jau laikrodžius muša septynios valandos! Po pusvalandžio aš turiu būti pas laivą.“

Našlė skubotai paruošė savo sūneliui reikalingus kelionei daiktus ir pridėjo pilną skrynelę gražiai raudonų obuolių. Paulius tuo tarpu pabaigė valgyti pusryčius ir apsirengė.

„Pasilik sveika! Palaimink mane mamyte, ir melskis už mane!“

Našlė Grožan Paulių palaimino kryžiaus ženklą, pabučiavo jam kaktą ir palydėjo iki uosto. Vaikas užsivertė savo skrynelę su rūbais ir obuoliais ant ratakų ir juos prisivežė prie uoste stovinčio laivo „Charente“. Čia motina ir sūnus, ilgai negaišdami, nuširdžiai atsiskyrė. Našlė Grožan pasiliko dar uoste, kol valtys su jos sūneliu tarp didelių laivų dingo. Nusišluostė prijuostės skvermais akis, sukalbėjo: „Šventoji Pana, apsaugok jį“ ir grįžo į savo vaisių parduotuvę.

Vos spėjo pareiti namo, išgirdo būgnų mušimą. Gatvė pasipylė pilna žingeidaujančių, „Kunigus! Kunigus atveda!“ sklido balsai iš visų pusių. Jiems užuojautą reiškia grūdosi į priekį. Šen ir ten rodėsi raudonos jakobinų kepurės ir buvo girdėti balsai: „Lai gyvuoja respublika! Šalin su kunigais! Ant giljotinos juos!“ Bet šie tušti šūkavimai mažai pritarimo rado. Kunigų garbinga išvaizda ir ramybė išviešpatavo Rošerforto piliečių širdyse. Moterėlės neiškentė nepareiškusios jiems viešos pagarbos. „Tik žiūrėkite į tą senelį baltais plaukais! Ar tai yra nusikaltėlis? Jis yra šventasis!“ garsiai kalbėjo viena žmona savo kaiminkoms.

„Tiesą sakote, ponias Renard! Mūsų jakobinus, tuos batų lopytojus su raudonomis kepurėmis ir dar raudonėsnėmis nosimis priderėtų ten vesti vietoj šių. Tada būtų daug naudingiau mūsų vargingai Prancūzijai!“ atsakė rankomis mostikuodama našlė Grožan.

„O kur tuos nelaiminguosius gabena? „paklausė

šaknelių pardavėja.

„Į Kene“, atsakė našlė Grožan. „Juos ten gabens laivu „Charente“, kuriame mano Paulius yra jūrininku. Jis man pasakojo, kad tame laive esąs įtaisytas kambarys kokiems 200 žmonių. Aš jam kelionei pridėjau pilną skrynelę obuolių, daviau savo palaiminimą ir įsakiau gražiai elgtis su šiais šventais kunigais.“

„Gerai padarėte, ponias Grožan. Tegu už tai tavo ir jį Dievas laimina!“ atsakė kaiminka. Tuo tarpu pro šalį ėjo žilas garbingos išvaizdos kunigas. Geroji žmona parpuolė ant kelių ir sušuko: „Palaiminkite mano vaikus ir mane. Tegu Jus už tai gerasai Dievas saugoja anapus jūros, tame pikta krašte!“

Silpnas, baltas plaukais, kaip kokio šventojo vainiku ant galvos, senelis atsigrežęs į moteriškę ir atkalbėjo jai kunigišką palaiminimą. Kryžiaus ženklą padaryti negalėjo, nes jo rankos buvo surakintos.

„Ar girdėjai, Tėve? mus gabens į kraugeringą Kene“, tarė jaunas dvasininkas, padėjęs seneliui eiti.

„Ką tai reiškia, mano sūnau?“ ramino jį žilis. „Ar Kene Dievas nebus su mumis taip pat, kaip ir Prancūzijoje? Teesie jo šventa valia! Jis neapleis mūsų vienos valandos. Drąsiau, mano sūnau! Mes esame kryžiaus kelyje, o šis kelias yra tiesiausias į dangų“.

Kaliniai išėjo iš siauros gatvelės į plačią uosto aikštę. Ten aplinkui stovėjo ilgi dirbtuvių trobesiai gyvenamieji namai, o už jų buvo matyti aukšti laivų stiebai. Šviežias deguto ir sūrios jūros kvapas pripildė orą. Praėjus trobas, buvo matyti uosto įlanka ir neapmatomas platus Atlanto vandenynas. Nuo mėlyno dangaus ir saulės spindulių okeano paviršius atrodė žaliai mėlynas. Prie uosto užtvankos stovėjo keliolika valčių. Aukso raidėmis spindėjo karo laivo vardas „La Charente“. Apie dvidešimts patrankų žiūrėjo pro langus, ir vėjo pučiama plevėsavo raudonai-baltai-mėlyna Prancūzų trispalvė. Kai kuriuos senus kunigus, kurie drebančiomis rankomis ir kojomis negalėjo virvių laiptais užlipti ant laivo viršaus, matrosai užtraukė.

Visi kaliniai buvo sustatyti tarp dviejų eilių apginkluotų kareivių. Dybua, direktorijos komisaras, atėjo prie kapitono ir laivo įgulos. Dešinę koją atmetė į priekį ir, kaire ranka plačiai mosikuodamas, kalbėjo: „Pone kapitone ir prancūzų laivyno karininkai! Prancūzų Respublika ir direktorija jums pasitiki svarbiame dalyke. Jūs turite šiuos kalinius nuvežti į Kene. Ten tegu jie apverkia savo kalnę ir stebisi respublikos malonumu, kuri jiems gyvybę dovanoja. Daugelis iš jų yra kunigai. Jie atkakliai lieja neapykantą ant naujos valdžios sutvarkymų. Savo širdyse vis dar tikisi sugrąžinti karalijos tironiją. Jie dar labiau klauso popiežiaus, kaip mūsų valdžios. O kunigai nusidėjo prieš laisvę ir tėvynę. Direktoriai tau, kapitone, įsako, kad su kunigais elgtumeis taip žiauriai, kaip ir su kitais kaliniais. Šių 193 kalinių tarpe yra 155 kunigai. Kiti nusikaltėliai bus ten vėliau išsiųsti. To-

kiu būdu per trumpą laiką mes nuo tų juodųjų žmonių gražiąją Prancūziją apvalysime. Tegyvuoja viena ir nedalinama respublika!“ baigė komisaras, savo plunksnuo tą skrybėlę su trispalviu raikščiu pakeldamas.

„Tegyvuoja respublika!“ atsakė kareiviai.

Kapitonas bijojo, kad netektų išgirsti naujos kalbos, pilnos jakobiniškų išsireiškimų. Todėl, ilgai nelaukdamas, tarė „Pone komisare, aš nenorėčiau dabar esantį atoslūgį ir rytų žiemų vėją prašvilpinti. Perduok man kalinius ir būk įsitikinęs, kad aš su jais pasielgsiu taip, kaip to reikalauja teisingumas“.

Komisaras vardas po vardo perskaitė visus 193 nelaiminguosius. Kiekvienas iš jų atsakė „čia“ ir turėjo išeiti prieš kapitoną ir kosimarą. Kai tik išėdavo kunigas, tuoj jakobinas jį užgauliodavo ir duodavo šlykščių pastabų. Kapitonas su širdgėla mąstė apie šiuos garbingus vyrus, su kuriais jis turėjo elgtis, kaip su nusikaltėliais. Širdyje prakeikė tą savo darbą. Tačiau jis būtų buvęs patrauktas į karo teismą, jei to nebūtų norėjęs atlikti. Tada vietoj jo būtų buvęs pastatytas kitas kapitonas, ir tas daug žiauriau būtų atlikęs tą darbą. Del to kapitonas Brija tylėjo ir vyras po vyro siuntė kalinius į laivo salę. Paskui kartu su komisaru nuėjo į savo kajutę ir ten pasirašė perėmimo dokumentus.

Viskas buvo atlikta skubotai. Kapitonas jau norėjo šaukti savo karininkus, kad pagal paprotį, su jais ir komisaru išgertų po stiklą laimingos kelionės. Dybua vėl pradėjo kalbėti: „Dar truputį, pone kapitone! Gal pastebėjai vaiką, kurį aš į laivą atsivedžiau? Tai yra mano seserėnas Albertas Somier. Jis yra mano auklėtinis. Aš norėčiau iš jo padaryti gerą plantatorių. Del to jį siunčiu pas vieną draugą, kurs anapus jūros ant Sinamarijos krantų turi dideles cukraus plantacijas. Padarytum man didelį malonumą, pone kapitone, jei tą vaiką pervežtum per jūrą. Kene vietininkas, į kurį šis laiškas adresuotas, jį prie progos pasiųs toliau“.

„Įstatymai man draudžia imti keleivių“, atsakė kapitonas.

„Šį kartą aš galiu direktorijos vardu tau duoti leidimą. Mano seserėnas gali važiuoti ne kaip paprastas keleivis. Tu su juo gali elgtis, kaip su jūrininku“.

Kapitonas liepė komisaro seserėną atvesti. Albertas Šomier buvo vikrus 12 metų vaikas. Per garbinuotus plaukus ne labai buvo galima įžiūrėti jo gyvų akučių. „Tu nori plaukti per jūrą?“ maloniai paklausė jį kapitonas. „Ką tu ten veiksi?“

„Gaudysiu drugius ir vabalus! Jau dabar turiu gražų rinkinį, bet ten yra daug didesnių ir gražesnių, kaip Prancūzijoje. Vėliau tapsiu plantatorium, o kai jau būsiu turtingas, sugrįšiu į Prancūziją ir atstataisiu parapijos bažnyčią, kuri prieš porą metų buvo sugriauta“.

„Gal tada pats ir klebonu tapsi?“ juokdamasis paklausė kapitonas, kuriam gyvas vaikas labai patiko.

„Gal būt“, nedrąsiai atsakė vaikas, „bet mano dėdė neapkenčia dvasininkų ir man neleis tapti kunigu“.

„Gerai. Aš tave priimu į laivą. Kadangi tu sakais mylįs kunigus, tai kelionėje galėsi jiems patarnauti“.

Vaikas tuo buvo patenkintas, bet komisaras po nosim truputį suniurnėjo. Jis, mat, kapitoniui buvo liepęs kunigams neteikti kitokių patarnavimų, kaip kitiems

kaliniams.

Albertas Šomier su savo dėde trumpai ir šaltai atsisveikino. Ašaroti nematė reikalo nė vienas, nė antaras.

2. Išvažiavimas.

Valtis su komisaru jau gerokai atitolo nuo laivo. Kapitonas davė įsakymą iškelti inkarus. Laivas tuoj pradėjo sekti slūgstantį vandenį. Kai tik vėjas išpūtė bures, laivo pirmgalys atsigrežė į atvirą jūrą. Patrankos šūviu „Charente“ atsisveikino su Prancūzų vėliava, esančia Rošerforto citadelėje. Bangose pasirodė žaibas, pakilo baltas parako dūmų debesys, ir šovimo balsas laivui palinkėjo laimingos kelionės su liūdna įkrova.

Šie įvykiai Albertui Šomier tokie buvo įdomūs, jog jis vos tvėrėsi džiaugsmu. Greitai nubėgo pas šoviką ir jį prašė, kad dar kartą iššautų.

„Mes turime paraką taupyti anglams“, atsakė jam juokdamasis šovikas ir paklausė vaiką, ar jis priklauso prie laivo žmonių, ar prie nelaisvųjų keliauninkų.

„Prie kalinių, manai Tamsta?“ paklausė visai ramiai vaikas. „Visai nebūtų gėda, kadangi jų tarpe yra tiek daug dievotų ir gerų žmonių. Gal būt, daugiau kaip laivo tarnautojų tarpe.“

Kareiviai juokėsi iš tokio atsako, ir senas šovėjas už tai neužsigavo. „Mano ištikimasis“ tarė jis: „tu nėsi visai kvailas. Esi vikrus paryžietis, ar ne tiesa? Aš tuoj iš tavo kalbos spėjau, kad esi buvęs Paryžiuje! Aš tau vėliau papasakosiu, kaip man ten patiko. Dabar bėk pas kapitoną; jis tave moja“.

Kapitonas stovėjo prie didžiojo laivo stiebo ir šalia jo jaunas jūrininkas Grožan. Paulius buvo mažai ką didesnis už Albertą Šomier.

„Tai yra tavo naujasai draugas, Grožan, ir jis tavo kajutėje miegos“.

Paulius Grožan susipažino su Albertu. Jis savo naująjį draugą vadžiojo laivo lubomis ir pasakojo, kaip atskiros jo dalys vadinasi. Susipažinęs su laivo viršumi, nusivedė į savo mažą ir tamsią kajutę. „Šiame kambarėlyje aš miegu. Čia atgabensiva tavo daiktus ir pataisysiva tau patalą“.

„Kad čia būtų šviesiau ir oras bent kiek geresnis!“ dejavo Albertas, kuris prie tokio miegamojo kambario dar nebuvo pripratęs.

„Bet ką gi? Vėjas visą dieną pakankamai gero oro pripučia į mūsų plaučius, o miegoti šviesos nereikia! Greitai pamatysi, kad kalinių miegamasai kambarys yra dar blogesnis“.

Varpo skambėjimas nutraukė jaunų draugų kalbą. Abu nusiskubino į virtuvę, o iš ten nusekė paskui matrosus, kurie nešė didelį katilą košės ir mėsos kaliniams.

Pradedant dalinti porcijas, vienas senas garsiai prabilo: „Broliai! sukalbėkime bendras maldas prieš valgį. Paprašykime dangiškos palaimos šiai Dievo dovanai“. Albertas atsitiktinai stovėjo netoli šio kunigo. Priėjęs arčiau prie senelio, tarė: „Ar Tamsta esate mūsų gerasai senas klebonas Rozier? Mano Dieve, kaip jūs patekote tarp kalinių?“

„Taip, mano vaikeli, as esu senas klebonas iš Benede Saint — Michel bažnyčios, jei tu apie tą manai. Aš esu čia, kad respublikonai man primeta visokių nebūtų šunybių. Bet kas tu esi ir iš kur tu mane pažįsti, malonus vaikeli?“

(Bus daugiau)

KRAŠTAI, LAIKAI IR ŽMONĖS

KAS NAUJO LIETUVOJE.

Rašo Vincas Rekus.

Kaune lankėsi garsusis sachmatų lošėjas dr. Laskeris. Lapkričio 23 d. Berkausko kavinėje jis lošė vienu kartu 22 partijas. prieš jį ėjo žymiausi Lietuvos šachmatistai. Žiūrėtojų buvo per 400. Dr. Laskeris išlošė 13, lygiomis baigė 7, vieną pralošė ir viena atidėta kitai dienai.

Esperantininkų veikimas Lietuvoje.

Lapkričio mėn. Kaune įvyko visuotinas Lietuvos esperantininkų sąjungos skyrių atstovų suvažiavimas. Apie esperanto kalbos judėjimą Lietuvoje ir sąjungos veikimą platų pranešimą darė sąjungos pirmininkas p. Butkus. Jis savo kalboje pažymėjo, kad esperanto kalbos domėjimasis Lietuvoje nemažas. Pastebėtina, kad Lietuvoje yra jau nemažas skaičius esperantininkų, kurių tarpe randasi žymių žmonių.

— 0 —

Mūsų vien-minčiuose Pavasarininkuose kas kart vis smarkiau kyla mintis atskiro mergaičių nuo vaikinių veikimo klausimas, ir kas kart vis įgauna naujos svarbos, naujos šviesos, gilesnė prasmės ir didesnio susidomėjimo. Pradėjusi kilti nauja atskiro veikimo banga, aišku, kils ir kils, kol pagaliau: žodis stosis kūnu.

Lietuvos Ūkininkų Mas-mitingas Kaune.

Lapkričio 21 d. Kaune buvo ūkininkų cukrinių runkelių augintojų suvažiavimas. Dalyvavo pora tūkstančių ūkininkų. Berods, tat buvo pirmas nepriklausomaj Lietuvoje toks gausingas ūkininkų suvažiavimas.

Tūkstantinis laivas Klaipėdoje.

Šiais metais į Klaipėdos uostą įplaukė jau 1000 laivų. Ta proga ant tūkstantinio laivo, kuriuo buvo Hamburgo firmos motorlaivis Malbah surengtos iškilmės. Dalyvavo gubernatorius, direkt. pirmininkas, uosto direktorijos pirm., valdžios ir pramonės bei prekybos įstaigų atstovai.

Sujudo Lietuvos Rašytojai.

Po ilgo tylėjimo galop buvo sušauktas Lietuvos rašytojų sąjungos visuotinis susirinkimas ir jame išrinkti nauji vykdomieji organai. Kad sąjungos nariai arčiau susigyventų, ateity numatoma šaukti tam tikrus antradienius, kaip kad žurnalistai daro savo ketvirtadienius. Savo organo ir būsto klausimai taip pat aktualūs. Tuo rūpintis turės naujoji valdyba.

Bijo, kad Lietuviai pirs Vilnių.

Lenkai visuomet bijosi, kad lietuviai Vilniuje daug perka nekilnojamo turto — namų, ūkių ir kitko. Esą lietuviai jau nupirkę prekybininkų ir pramonininkų rūmus už 18 tūkstančių amerikoniškų dolerių. Tai gali netikėtai, kada nors ir Vilnių atpirkti.

Galinga Kauno Radio Stotis

„Išėivių Drauge“: kun. J. Petrauskas Škotijos lietuvių vardu sako padėką už Lietuvos radio lietuvišką programą. Škotijos lietuviai su stipresniais aparatais gali girdėti Kauną, ir dažnai programos klausosi ištisus vakarus. is del to jie norėtų, kad radio stotis būtų kiek daugiau sustiprinta. Tokius pat pageidavimus atsiunčia daugelis Vilniaus lietuvių.

Klaipėdos Seimelis Užkerta Kelią Pavardėms Keisti.

Krašto seimelis pravedė įstatymą, kuris numato labai aukštą pavardėms keisti mokestį ir už pavardės pakeitimą teismo įstaigų nuožiūra, numatoma imti nuo 200 ligi 5,000 litų, Be to, dar atskira rinkliava prie prašymo pavardei keisti. Reikėtų ir mums amerikiečiams klaidiečių pavyzdys pasekti. Vyčiai mes pirmieji.

Lietuvos Policija Mokys Šaudyti Naujoviškais Pistolietais.

Paskutiniu metu ginklų rinkoje pasirodė naujoviškas pistolietas, kuris užtaisomas oru. Aukštosios policijos mokykloje besimokinantieji tar nautojai bus mokomi šaudyti tais

pistolietais, nes tas žymiai pigiau kainus.

Kaip Kauno Milijonierius Atsidūrė Kalėjime.

Vienas Kauno miesto gyventojas daugeliui panelių piršosi vadindamas save milijonierium ir kriminalinės policijos valdininku. Šiomis dienomis buvo nuvykęs į Ukmergę, ten pasisamdė automobilį, kad jį iš Ukmergės nuvežtų į Jonavą, Setą ir Kauną. Atvežus jį į Kauną, minimasis milijonierius už pravažiuotą kelią nesumokėjo šoferiui 140 litų. Už tai kriminalinė policija minimą milijonierių sulaikė ir pasodino į kalėjimą. Jis pasirodė esąs D. Kadrasas, daug sykių baustas už apgavimus ir vogimus.

Lietuvos valdžia susirūpino lietuviams emigrantais.

Pastaruoju laiku užsienių reikalų politikos departamento direktorius p. S. Lozoraitis buvo sukviestas įvairių žinybų atstovus į pasitarimą lietuvių išėivių reikalais. Pasitarimuose buvo iškelti lietuvių išėivių Pietų Amerikoje klausimai ir nušviesta lietuvių būklė Argentinoje, Urugvajuje ir Brazilijoje. Paaikėjo, kad daugelis lietuvių gyvena dideliame skurde, ypač ligoniai ir bedarbiai.

Neverta Gyventi be Rūpesčio.

Vienoje puikioje Anglijos prieglaudoje senutei Ann Priest sukako 103 metai. Ta proga ją aplankė laikraščio reporteris. Į klausimą, ar ji patenkinta, tokio amžiaus sulaukusi, Ann P. atsakė neigiamai. Jos nedomina nei šimtai sveikinimų, nei pagerintas valgis, nei „tortas su 103 žvakutėmis“, nei rūpestinga globa... — Ko gi Tamsta dar geistumei? — paklausė laikraštinkas. — Aš norėčiau vėl būti jauna, kad nors 80 metų, vėl turėti savo rūpesčių ir vargo ir užsitarnauto poilsio.

— Norėčiau dar nors kartą nueiti virtuvėn, skusti ir išvirti bulvių, paruošti pietus, sutvarkyti ir išplauti indus ir pavargus išsitiesti lovoje. Deja, mano paraližuotos kojos neleidžia man tos prabangos. Netgi nėra nieko gyvo, kuris atmintų mane jauną buvus. Dabartiniai žmonės toki trapūs pasidarė: čia yra, čia vėl nēr... o aš vis lieku.

Valstybinis Pilietiškas Jaunimo Lavinimas Vokietijoje.

Vokietijos Prezidentas Von Hindenburgh, nepatenkintas kad jo krašte per daug priviso partinių jaunimo sąringų organizacijų k. t.: Hitleristų, „Storm Troop“ Socialistų „Reichsbeinner“ Komunistų „Red Front“, nacionalistų „Steel Helmets“ nusprendė, kad ne partijos arba srovės, bet pati valstybė ateityje organizuos ir pilietiniai auklės vokišką jaunimą, po priežiūra Vidaus Reikalų Ministerio. Tikimasi, kad ta valstybinė organizacija turės apie 3,000,000 narių.

Kur Yra Bolivija?

1865 Anglijos vyriausybė nusprendė paskelbti karą Bolivijai. Kada prieita prie valdančios tada karalienės Viktorijos, dėlėi gavimo pasirašymo, Karalienė kukliai paklausė — „Gerai, bet kur yra toji Bolivija?“... Tas klausimas atmainė nuosprendį. Suprasta, kad jei Bolivija yra tokia menkutė šalis apie kurią galima nežinoti, kur yra, tai ir netinka su ja kariauti. Tik santykius nutraukti ir „dacol“. Tas stovis tęsėsi per 35 metus.

Keistos Skaitlinės.

Francūzų statistinė komisija padarė originališką išskaitliavimą. Štai priparodė, kad 20 metų gyvenanti moterystė ir auginanti nors 6 vaikus motina turėjo mažiausiai 45,000 kartų juos pabučiavo, nors kiekvieną jų tik kartą į dieną bučiuotų. Be to nuskuto apie 87,000 kilogramų bulvių, sutaisė 10,000 kojinių ir 20,200 sykių sutaisė lovą.

Jezuitų Turtas Ispanijoje

Nesenai tapo konfiskuotas Ispanijoje T. T. Jezuitų turtas. Įvertintas buvo \$30,000,000. Daug kas stebisi, kad T. T. Jezuitai tokį milžinišką turtą turėjo. Bet jeigu jie prisimintų, kad Jezuitų Ispanijoje buvo keli tūkstančiai, tai jau suprastų, kad nei vienas iš jų nebūtų labai turtingas, jeigu ir pasidalintų savųjų tarpe tais turtais. O jeigu dar pagalvotų, kad aną turtą buvo sudarę universitetai ir muziejai, kurių „market price“ arba pardavimo kaina yra paprastai, o ypatingai šiais laikais, jokia tai matytų, kad be asmeniškų uždarbiavimo T. T. Jezuitai ir aną turtą turėdami, negalėtų išgyventi. Anas turtas T. T. Jezuitams negalėjo būti ir nebu-

vo pelningas. Tuom labiau neatneš pelno ir konfiskatoriams, nors tikrai ir skaudžiai nuskriaudė T. T. Jezuitus, atmindami jiems ne tiek pelną, kiek darbo garbingą įrankį, paguodą ir jų pirmtakūnų garbingą ir širdims brangų palikimą.

Dievo Teismai Viduramžiais.

Nuo 12 amžiaus Vakarų Europoje prigijo paprotys, kad, kada teisme abidvi pusės atrodė vienodai patikimos ir abi dvi savo žodžius patvirtindavo priesaika Dievo vardu, teisėjai pavesdavo bylą spręsti pačiam Dievui. Teisiamuosius surišdavo ir įmesdavo vandenin. Jei jis kurį laiką dar plūduriavo, tai buvo kalbama, kad jį palaiko velnias, ir jo byla būdavo pralaimėta. Jei kaltinamasis skęsdavo, tai buvo tariama, kad jis yra teisybės. Taip buvo teisiami įtariamieji raganyste.

Susiginėjus dviem riteriam, buvo rengiama jų dvikova. Nugalėtojas buvo laikomas laimėtoju. Įdomiau ir žiauriau būdavo tais atvejais, kai bylinėjosi vyras su moterimi. Įvykdavo irgi dvikova. Bet kadangi visuotiniu tvirtinimu moteris turinti vos pusę žmogaus sielos ir jėgos, tai vyras turėjo kautis įkastas į žemes arba patubdytas duobėje. Jam buvo duodama trumpa ažuolinė lazda, o moteriai įvyniotas skaron vieno svaro sunkumo akmuo. Laimėdavo tas, kuris priešą sukruvindavo ar taip užgaudavo, kad tas nustodavo žado.

Jei pralaimėdavo moteris, tai jai nukirsdavo dešiniąją ranką. Jei — vyras, tai nukirsdavo galvą, nes esą: „nėra įprasta ir garbinga, kad moteris sumuštų vyriškį“. Kitur veidavo bendras įstatymas, kad neteisingas įskundėjas būdavo baudžiamas lygiai taip pat, kaip būtų nubaustas kaltinamasis, jei jam būtų įrodytas nusikaltimas.

Į v a i r u m a i

Rašo Agatonas

Felix Summerly iš Londono, Anglijos, pasiuntė vienam savo draugui artistui Joseph Crandall, Kalėdinį pasveikinimą, atvirutę, kurioje buvo atvaizduotas vienas iš jo piešinių. Joseph Crandall parodė atvirutę kitam savo draugui Henry Cole. Ne užilgo abu pradėjo išdirbimą Kalėdinų atviručių su atspaudintais linkėjimais. Crandall darė piešinius, gi Cole spaudino. Trumpu laiku An-

glijos inteligentija pamylėjo šį gražų būdą išreikšti savo jausmingus linkėjimus savo giminėms, mylimiems ir artimiems draugams Kalėdų laike. Metai po metų, Kalėdinė atvirutė, pranašas geros valios taip išgyveno, kad šiandien, Kalėdų laike nerimaudami laukiam, kad mus aplankytų laiškų nešiotojas, kad galėtum sužinot, kurie iš mūsų gimiinių, mylimų ir artimų draugų atsimins mus.

— 0 —

Kuomet išgirsti gaudimą Kalėdų varpo kartais pagalvoji, ir gal būt nori žinoti, kur randasi didžiausias varpas. Didžiausias varpas yra pavadintas „Didis Povilas“ (Great Paul) ir jis randasi Švento Povilo Katedros bokšte Anglijoje. Buvo lietas 1881 metais ir svėrė 8 ir pusę tono arba 17,00 svarų. Yra beveik devynių pėdų aukščio ir turi balšą E-flat.

— 0 —

Mes gyvenanti Amerikoje manom, kad kuomet 75,000 ar 100,000 žmonių susirenka kumštynių arba football žaidime, tai yra didelė minia. Nepersenai, vieną religinį suvažiavimą, kuris įvyko Allahabad, Indijoje susirinko 4,500,000 žmonių.

— 0 —

Yra apskaitoma, kad kiekvieną valandą daugiau milijonas laiškų yra siunčiamas paštu Sąjungaose Vals-tijose.

— 0 —

Dabartiniu laiku Austrijoje nesiranda nė vieno gyventojų, kuris būtų 60 metų amžiaus ar daugiau. Visi seneliai to amžiaus yra badu išmire.

POTPOURRI

Roving Congress

Congress met in nine different cities between December 20, 1776 and June, 1790. Frequent changes were necessary during the Revolution because of the proximity of British troops. Congress met successively in Baltimore, Philadelphia, Lancaster, York, Princeton, Annapolis, Trenton, New York, and Washington. Many think that a similar touring policy today would be worth while.

(©. 1932. Western Newspaper Union.)

"THE ROLLICKER"

By Agatonas.

It ain't the gift a feller gits,
It ain't the shape ner size,
That sets the heart to beatin' an'
Puts sunshine in the eyes.

It ain't the value of the thing,
Ner how it's wrapped ner tied;
It's something else aside from this
That makes you glad inside.

It's knowin' that it represents
A love both deep an' true
That some one carries in the heart
An' wants to slip to you.

It's knowin' that some folks love you,
An' tell you in this way;
Jest sort o' actin' out the things
They really long to say.

So 'tain't the gift a feller gets,
Ner how it's wrapped ner tied;
It's knowin' that yer folks love you,
That makes you glad inside.

— Anon. —

— 0 —

To make sure that he would not be forgotten, Bobby ran to his little bedroom corner just before Christmas, closed his eyes, and said: "God, have Santa Claus bring me an engine, a sled, a ball, lots of games, and a pony and cart and saddle; and remember, God, that the Lord loveth a cheerful giver."

— 0 —

Just before Christmas in Norway, people buy sheaves of grain to take home and place in the yards for birds. The bunches are tied to bare shrubs and to limbs of trees in front of the houses and over doors or gates and even to the window sills of office buildings.

— 0 —

Basketball Coach to players: — "Remember that basketball develops individuality, initiative, and leadership. Now get in there and do exactly as I tell you."

— 0 —

Cheer up! If we were to get all we deserved, maybe we wouldn't be so happy.

— 0 —

Men love with their eyes; Women with their ears.

— 0 —

Women think men are lazy, when, as a matter of fact, men are not lazy. They are easy to work — and the women know it.

Why not sell hens by the peck music by the quire, shoes by the foot, hammers by the pound, and grass by the yard?

— 0 —

After Christmas is over we shall know who our close friends are.

— 0 —

MERRY CHRISTMAS TO YOU.

Sports

Detroit Council 102

Cheerio clubmates and sport fans. The K of L girls have organized a basketball team a thing which has not been done for many years. And they're doing splendid work. They are just getting into shape, and their games will start after the holidays. It looks to me like they are going to have a strong team with all these high school graduates, former basketball stars on the team.

The boys team has won three games and lost one to date. Not a bad start for beginners of a newly organized team.

— Junior. —

BASKETBALL SEASON IN FULL SWING

The Chicago District Sports Association urges all the members in the Knights of Lithuania to visit St. Phillips Gym on any Sunday and watch our boys play against outside competition and against teams in our league. In the past the K of L players have demonstrated their ability to compete with the best of foreign competition, and their added experience year by year makes it difficult for any outside team to defeat them. Your afternoon will be filled with entertainment for the commissioners have various novel ideas to sustain your interest.

Dancing will be suspended during the Advent but will be resumed immediately following Christmas. The gym opens at 1:30 P. M. There will be at least four games each Sunday until the end of the schedule sometime in April. Do not fail to pay a visit next Sunday. Your presence will be appreciated.

Už Vieną Dolerį

Jūs gausite per ištisus 1933 metus gerą, katalikišką laikraštį „ŽEMAIČIŲ PRIETELIŲ“.

„Žemaičių Prietelius“ yra katalikiškas žemaičių laikraštis ir išeina kas savaitę žemaičių sostinėje Telšiuose. Tačiau jis plačiai skaitomas visoje Lietuvoje.

„Žemaičių Prieteliuje“ rasite įdomiausių žinių iš visos Lietuvos, o ypač iš žemaičių krašto.

„Žemaičių Prietelius“ deda gražių straipsnių apie tikybą, mokslą, ūkį, istoriją, sveikatą; rasite gražių apysakėlių, kelionės išpūdžių, įvairenybių, galvosukių, juokų, vaikams pasakėlių ir kitų įvairiausių dalykų. Jūs, porą numerių perskaite, tikrai nebenorėsite su juo skirtis, kaip tūkstančiai kitų žmonių padarė.

„Žemaičių Prietelius“ atsako per laikraštį į skaitytojų atsiųstus teises, sveikatos ir kitus klausimus ir už tai nieko neima.

„Žemaičių Prietelius“ siunčia vieną ar porą numerių kiekvienam susipažinti, kas prisiunčia savo adresą.

„Žemaičių Prieteliaus“ redaktorius — leidėjas Kazimieras Berulis.

„Žemaičių Prietelius“ kaštuoja metams 3 litai, pusmečiui pusantrą lito. Latvijoje 6 litai, o Amerikoje ir kitur 1 doleris.

Tamstos galite užsakyti ir Lietuvoje gyvenantiems giminėms „ŽEMAIČIŲ PRIETELIŲ“, nes jiems kaštuoja tik 30 amerikoniškų centų.

„Žemaičių Prieteliaus“ adresas: Telšiai, Kalno g. 20, Lithuania

Argi tad jūs pagailėtumėt del tokio gero laikraščio.

VIENO DOLERIO PER METUS?

Užmarintas Gabumas.

Pskoffo milicija neseniai suareštavo dešimts metų mergaitę, Nataliją Ivanoff, vienuoliką banditų pulko vedėją. Šis pulkas padarydavo nuostolius muitui iki milijono rublių.

Gaila, kad tokia puiki karjera turi būti sustabdyta, nors turėjo tokia pasekmingą pradžią.

Svarbi Prakalba

Bim—Ar tau kada teko kalbėt į didelę publiką?

Bam—Taip, ir dar kaip.

Bim—Ką tu sakei?

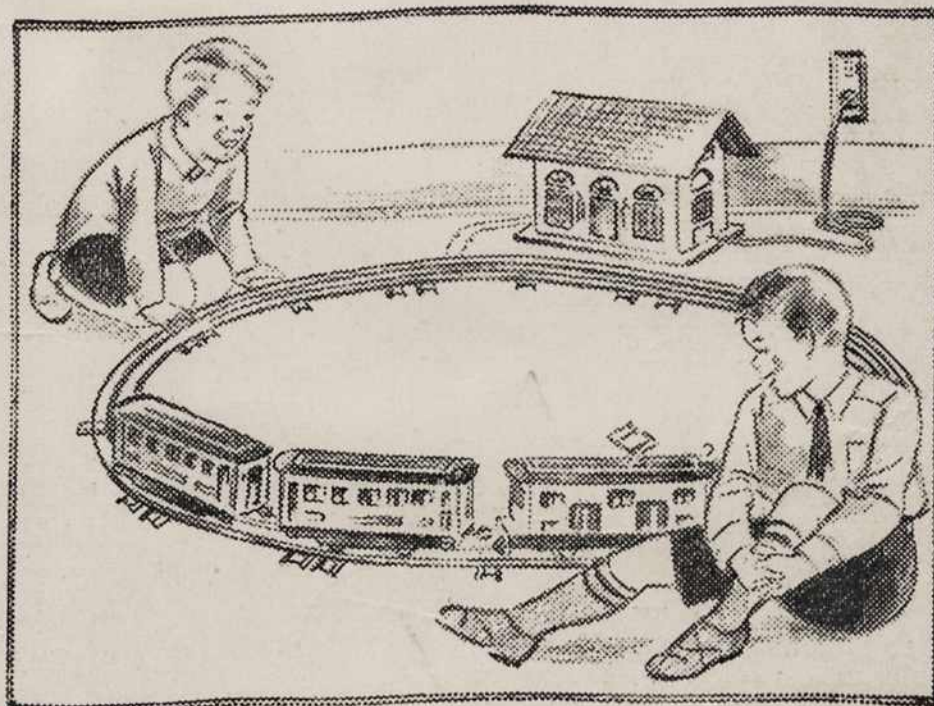
Bam—Prieš teisėją teisme sakiau, kad ne kaltas.

Elektriniai Žaislai

ŽEMIAUSIOS KAINOS ISTORIJOJE

PUIKUS PASIRINKIMAS LIONEL ir
AMERICAN FLYER TRAUKINIŲ

Atsiveskite berniukus pamatyti mūsų puikių traukinių komplektų — su tuneliais, signalais, kaimais, keleiviniais ir priekiniais traukiniais — visa sutvarkyta ir gerai dirbanti.

Elektros Traukinio Setas

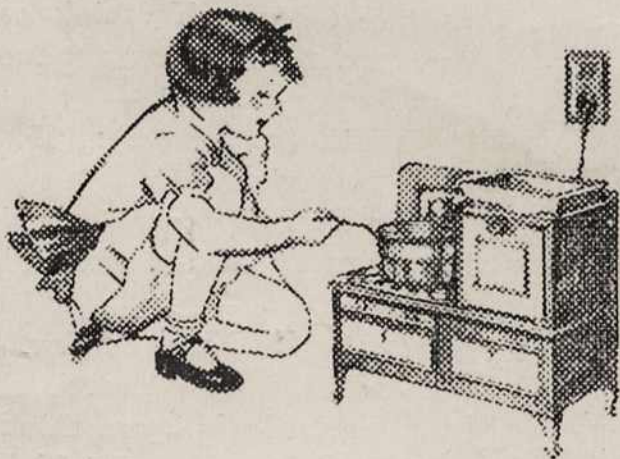
Tik **\$3²⁵**

PILNAI
ĮRENGTAS
VAŽIUOTI

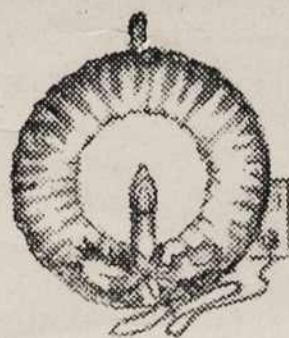
Pagarsėjęs Winner Setas

Pilnai įrengtas su 6 colių elektros modelio trūkiu ir miegamais karais, 8 gabalai O-gauge lenktų bėgių, ir stotis. Nieko daugiau nereikia pirkti \$3.25

Labai žemos kainos ant traukinių bėgių ir kitų reikmenų. Dabar yra laikas išigyti traukinio setą, kuris laikys kelis metus, arba pirkti naują prie seto, kurį jūsų sūnus jau turi.

Elektros Pečiukai, kurie tikrai verda	\$1.00
Elektros garo variklis, su švilpuku	\$3.00
Elektros Klausimų galvosukio žaislas	\$1.50
Elektros prosai, kuriais galima prosinti	95c.
Elektros Koster Kit	\$5.00

Tikri telefonai, pilnas setas	\$4.95
Lempučių setas su 8 lemputėmis	79c.
Elektros variukai	80c.
Betliejaus žvaigždė	\$1.05

HEADQUARTERS for EVERYTHING ELECTRICAL

Open Evenings Until Christmas

COMMONWEALTH EDISON ELECTRIC SHOPS

Downtown 72 W. Adams St. — 132 S. Dearborn St.

All Phones: Randolph 1200, Local 1240

Broadway — 4562 Broadway Ashland 4834 S. Ashland Ave.
Irving Pk. 4833 Irving Pk. Blvd. So. State — 3460 S. State St.
Logan Sq. 2618 Milwaukee Ave. Englewood 852 W. 63rd St.
Madison-Craw. 4231 W. Madison St So. Chicago 2950 E. 92nd St.
Roseland 11116 S. Michigan Ave.

Prie visų pirkimų ant išmokėjimo, priskaitomas užlaikytas kaštas.

Be mūsų 30 dienų reguliario charge plan, jūs galite gauti žaislą ir ant 4 paymentų plano.

FEDERALIAI
KUPONAI
DUODAMI

JUST A SMILE OR TWO

Half and Half

Customer — I want something suitable for a birthday present.

Salesman — Well, sir, we advertise to supply anything from a pin to an elephant.

"Well, show me something between the two."

The Rustic Life.

Clerk — How about a nice bath robe, uncle?

Customer — Nothing' doin', young man. When I take a bath I don't wear no clothes.

— 0 —

A doctor must have patients,
But, when their bills fall due
And they are slow in paying,
He must have patience too.

— 0 —

Clark — "Does your milkman sell milk from contented cows?"

Davenport — "No, he sells milk from cheerful faucets."

— 0 —

"I've never had a chance," said the man with the hang-dog expression. "No matter what I do, my unlucky number pops up and gets me into trouble."

"How come? What is your unlucky number?"

"Thirteen. Twelve jurors and one judge."

— 0 —

"And is there any instrument that you play?" asked the woman, who was pressing her guests into service to provide entertainment.

"Not away from home". Jenkins replied.

"Oh, that's queer. What do you play at home?"

"Second fiddle."

And The Sequel.

Little Tommy was being reprimanded by his mother.

"Tommy, why are you so unkind to nurse? Don't you love her?" his mother asked.

"No I don't" he replied. "I hate her. I'd like to pinch her cheeks like daddy does."

— 0 —

He — Yes, my father has contributed very much to the raising of the working classes.

Se — Is he a Socialist?

He — No, he makes alarm clocks.

Porter — "What are you doing here?"

Guest — "Pardon me, I am a somnambulist."

Porter — "I don't care what your religion is, but you are not allowed to wander about the corridors in your shirt."

What Did He Mean?

"Well, what is wrong with your husband?"

"I think, doctor, he is worrying about money."

"Ah! I think I can relieve him of that!"

A Good Team

"So they're engaged, and it's an ideal match."

"Really?"

"Yes, he has money and she knows how to spend it."

Inevitable

No matter how long the towel has served the family, the minute it begins to show wear the men-folks are accused of cutting it to pieces wiping their razor blades on it.

No Cause for Alarm.

A traveler in the tropics one day came to a charming little creek. The heat was appalling, so he went up to a man who was near the water and said: "Is it safe here? Are there any sharks here?"

"None, I assure you."

The tourist undressed and went into the water. Then suddenly he was afraid again and turning toward the inhabitant he said: "There are really no sharks?"

The other shook his head impatiently. "No, there are no sharks. The crocodiles have driven them all away."

Defined.

An eastern newspaper has awarded a cash prize for this definition of a politician: "A politician wind." We think the prize should have gone to another contestant who defined a politician as: "One who has a finger in every pie, but merely supplies the applesauce."

A visitor at a country club, while eating lunch, called the steward to his table.

"Steward," he objected, "the spinach is underdone."

"I'm sorry, sir" replied the varlet, helping himself to another radish with a twinkle in his eye, "but you'll have to take that up with the greens committee."

— 0 —

Nervous Patient: "Will the anaesthetic make me sick?"

Doctor: "No, I think not."

Nervous Patient: "How long will it be before I know anything?"

Doctor: "Aren't you expecting too much of an anaesthetic?"

— 0 —

"Your husband looks at every pretty girl. That's a thing mine never does."

"No, I shouldn't think he had ever done it in his life."

— 0 —

"Would you marry for money?"

"Not I. I want brains."

"Yes, I should think so, if you don't want to marry for money!"

— 0 —

Youth (at college): "How do you spell 'financially'?"

His Pal: "F-i-n-a-n-c-i-a-l-l-y; and there are two r's in embarrassed."

— 0 —

"No girl likes candor — about the last thing on earth she wants is to be told what you think of her."

"You're wrong. I told Elsie last night just what I thought of her."

"And what did she say?"

"I love you' too."

— 0 —

"I want to marry, but don't know which girl to have — one is 31 and the other is 18".

"The one who is 31."

"Why?"

"Thirteen years less of married life."

